L’ENVEJOSA

De Miquel Esteve Martí

Obra de teatre
Juliol del 1951

Taula de contingut

L'ENVEJOSA ***1***

Característiques dels personatges 6

PRIMER ACTE ***8***

ESCENA 1 ..... **9**
ESCENA II **11**
ESCENA III **14**
ESCENA IV **16**
ESCENA V **18**
ESCENA VI **20**
ESCENA VII **22**
ESCENA VIII **25**
ESCENA IX **27**
ESCENA X **30**
ESCENA XI **31**
ESCENA XII **34**
ESCENA XIII **35**

SEGON ACTE ***38***

ESCENA I **39**
ESCENA II **42**
ESCENA III **44**
ESCENA IV **45**
ESCENA V **48**
ESCENA VI **50**
ESCENA VII **54**
ESCENA VIII **56**
ESCENA IX **58**
ESCENA X **60**
ESCENA XI **62**
ESCENA XII **64**
ESCENA XIII **66**

TERCER ACTE ***69***

ESCENA I **69**
ESCENA II **73**
ESCENA III **76**
ESCENA IV **78**
ESCENA V **79**
ESCENA VI **81**
ESCENA VII **83**
ESCENA VIII **87**
ESCENA IX **89**
ESCENA X **91**
ULTIMA ESCENA **92**

L’ENVEJOSA

Drama en 3 actes, en prosa, original d’en Miquel Esteve Martí

Escrita a lla 2a quinzena de juliol de 1951

Lloc d’acció: Vila del Baix Urgell
Època: Actual
Situació escènica: la de les actrius

Aquesta obra fou estrenada, amb gran èxit per les actrius de l’elenc escènic del Centre Catequístic Parroquial de Vilanova de Bell-puig la tarda del dia 16 de desembre de 1951

CARACTERÍSTIQUES DELS PERSONATGES

Angelina: Temperament suau, però enèrgic davant la injustícia. És la mateixa bondat. Vesteix senzilla però elegant.

Anna Maria: Temperament semblant a l'anterior. Quan es tracta de defensar. L'Angelina, ho fa amb tota la vehemència del seu caràcter fogós.

Victòria: La supèrbia i l'orgull produeixen a ella efectes terribles, que trasllueixen en el seu tracte amb les demés. Fracassada, destil·la sempre l'amargor de la seva enveja, que denota la seva vida d'egoisme, infructuosa per al be de la mort del seu pare causa en ella gran transformació.

Margarida: Bona a tot ésser i jovial. Vesteix amb senzillesa i bon gust, propi de la seva edat. Mare de l'Angelina i l'Enriqueta.

Enriqueta: És optimista i bellugadissa. Bondadosa com la seva germana. Vesteix amb bon gust.

Natàlia: És una mena d'argent viu amb cames. Trempada sempre, tot ho anima amb la seva presència i els seus acudits. Vesteix un xic extremada però sense ridiculesa.

Sra Arbós: Bona senyora, però massa pagada del seu prestigi professional que l'exposa, de vegades, a ésser injusta. Vesteix elegant.

Florinda: Nena eixerida i bondadosa, com la seva mare l'Angelina. Vesteix amb elegant senzillesa.

Regina: Afillada (al 3r acte) de la Victòria. És un àngel de bondat. Vesteix molt elegant.

Personatges	**Acte (1r i 2n acte)**	**Acte (3r acte)**	**Nom actriu**
Angelina	23	31	Montserrat Torres
Anna Maria	24	32	Teresina Alemany
Victòria	32	40	Maria Pascual
Margarida	55	63	Montserrat Sohona
Enriqueta	16	24	Glòria Tudela
Natàlia	16	24	Antònia Baiget
Sra Arbós	45	53	Pepita Segura
Florinda		7	Ma. Neus Solsona
Regina		6	Treseta Solé

PRIMER ACTE

Casa senzilla on viuen la Margarida i les seves filles, modesta però arreglada amb bon gust. L'acció d'aquest acte transcorre a la sala rebedor de dita casa. Tauleta de centre, cadires de bon gust i, fins, si es vol, alguna butaca de vímet. Un Sant Crist, alguns quadres, etc. Segons cregui convenient la direcció escènica.

A l'aixecar-se el teló hi ha una escena de l'Angelina i l'Anna Maria, conversant. Comença l'acció prop de l'hora del capvespre d'un dia d'estiu.

ESCENA 1

Angelina i Anna Maria

Anna Maria: Així, us tracta bé la Sra. Arbós?

Angelina: Ja fa sis mesos que hi treballo al seu taller, i, francament, m'hi trobo molt bé.

Anna Maria: També tinc entès que està ben contenta de tu.

Angelina: Faig i he fet sempre els possibles perquè n'estigui.

Anna Maria: Gairebé totes les que hi aneu a cosir hi porten bastant temps a la casa, veritat?

Angelina: Sí...totes hi porten els mateixos anys, aproximadament.

Anna Maria (somrient): Bella fulla de serveis, doncs. I és clar, que totes heu de ser força amigues amb tant de temps de convivència.

Angelina: Sí, no estaríem malament si no fos per la nota discordant de la Victòria.

Anna Maria: Qui? La Montlleó? (amb poca convicció) Be sembla prou bona xicota.!

Angelina: No sé si pot ésser-ho gaire quan tot el dia se'l passa murmurant i trobant pèls a l'un i a l'altre.

Anna Maria: Va! Potser no li tens gaire simpatia, eh? No serà perquè, en algun temps, el nostre Ricard la rondejà poc o molt?

Angelina: No és això, no. Ves perquè havia d'enfadar-m'hi si el teu germà la preferia a mi! Ara som promesos i no cal pensar-hi en aquell passat. L'ombra negra que hi veig en la meva felicitat actual, és, només, l'antipatia que em mostra la Victòria.

Anna Maria: De què podrà queixar-se, eh? Al fi i al cap ella fou la que humilià sempre a en Ricard amb una fredor aclaparadora. Que ho pagui, ara. "Tant va el càntir a la font, que a la fi, es trenca". Es clar que ningú podia obligar-li a que estimés al meu germà, però hi ha maneres i maneres de fer les coses; i ella, amb la seva altivesa i el seu menyspreu, fereix. Potser no ho fa conscientment, però l'efecte no pot ésser pas més funest (Breu pausa). Ja veus la gateta maula! I sembla tota mansoia!

Angelina: Ja té raó, ja, que no et fiïs de l'aigua suau.

Anna Maria: De totes maneres val més deixar-la estar. Nosaltres farem la nostra via i ella que faci la seva.

Angelina: És una amargada. Rosega el seu fracàs dissimulant-ho amb ironies i sarcasmes. La seva llengua no està pas ociosa. Qualsevol que la senti no pot dubtar de que és una envejosa. Totes les amigues opinen el mateix. I, t'ho confesso sincerament, Anna Maria– jo no estic tranquil·la. Sento damunt meu la seva mirada inquisidora i temo que em farà tot el mal que pugui. La ferida al seu orgull, al seu amor propi, ha estat terrible; i, en les seves paraules, sempre hi comprenc una indirecta a "certes persones volubles" i a "certes oportunitats"... Es refereix al teu germà i a mi; no en dubtis, amiga.

Anna Maria: Poc cas que en farà en Ricard, si li dius!

Angelina: Perdona que t'ho digui –ja que és el teu germà– però en Ricard és una mica fresc.

Anna Maria: No, Angelina, no; t'equivoques, o, al menys exageres. En Ricard és molt filòsof, això, sí. Sap prendre's les coses amb força calma. I què no ha de ser així? No s'esguerren més els temperaments exaltats?

Angelina: Potser tinguis raó, veus?

Anna Maria: Tu diràs! (Transició, canvi) I la teva mare, què fa? No la veig per ací...

Angelina: Deu haver anat a comprar. No pot tardar a arribar. Ja comença a ésser tard.

Anna Maria: Sí, Déu n'hi do! (aixecant-se) He de marxar.

Angelina: Espera't una mica, dona. Un ratet més.

Anna Maria: No, que vindria l'Albert i no em trobaria a casa.

Angelina (somrient picarescament): Així, va de debò que n'estàs ben enamorada?

Anna Maria(somrient picarescament): I doncs, què? Per a riure. Què són coses de riure aquestes? (I acaben rient totes dues, mentre entra pel fons la Margarida)

ESCENA II

Les mateixes i la Margarida

Margarida: Hola mosses! Si que esteu de xerinola!

Angelina: L'Anna Maria que sempre en té una per dir.

Anna Maria: I tu que no hi espatlles res, eh?

Margarida: Sortosa edat de les il·lusions rosades!...

Anna Maria: Vostè també està sempre ben trempada.

Margarida (amb veu tremolosa): Ai, nena, que he perdut des de la mort del pobre Narcís. Tu ja em coneixies llavors...!

Angelina: Per què retreu records tristos mare? No hi pensem en el passat, no hi pensem....

Anna Maria: SÍ, deixem-ho estar...Pensem en el present, que ja ens dona prou feina.

Margarida: Ja tens raó, ja. I la teva mare, que fa per allà al Mas Joliu?

Anna Maria: Ella rai! Prou es troba millor allí que no pas al pis de la vila.

Margarida: Sempre li ha agradat la vida de camp a la Gertrudis.

Angelina: És molt sana.

Margarida: Sí, però a tu no et diu pas gran cosa, no. Si haguessis de deixar la vila...

Angelina: Ves, també...

Anna Maria: Doncs, hauràs d'acostumar-t'hi una mica nena; que, quan hi anirà en Ricard a l'estiu...

Angelina: Oh, llavors...

Margarida: Ja li costarà, ja.

Angelina: Mare, per Déu! Què pensarà l'Anna Maria?

Anna Maria: Què vols que pensi, tonteta? Que seràs una cunyada deliciosa (fent-li una festa) i que encara m'estimaràs molt més que ara.

Angelina (abraçant-la): Manyaga meva! No en va hem sigut amigues des que començàrem a caminar!

Anna Maria (amb lleu transició): Oh, però, ara que hi penso: on teniu l'Enriqueta? Quin cap el meu! Tanta estona que ja soc ací i no he pensat en ella!

Margarida: Ha marxat aquest matí a Olzinells. Al migdia ha telefonat, dient que es quedava amb els seus oncles.

Anna Maria (somrient): S'haurà repensat a última hora. Voldrà deixar-se perdre la revetlla de Sant Joan?

Margarida: Ja ho trobo estrany, ja.

Anna Maria: Ja veureu com farà cap. Encara no és fosc.
Vinc amb tu.

Angelina: Si, però el cotxe ja ha passat.

Margarida: Bé té prou la bicicleta!

Anna Maria: No en parlem més, doncs. Com si ja fos aquí. Ja ho veurem...

Angelina: Ja hauria de ser-hi.

Anna Maria: Haurà trobat la Natàlia...i tindran tantes coses per a dir-se.

Angelina: Pots comptar!...

Anna Maria: Bé, me'n vaig, que en Ricard i la mamà ja hauran vingut i cal que enllestim per a la revetlla.

Angelina: Ja no deurà venir ací en Ricard.

Anna Maria: Avui no. Com que abans s'ha de sopar...Vindré a buscar-te i després ja ens trobarem amb ell i l'Albert que es passejaran per la Plaça nova.

Angelina: M'agrada.

Anna Maria: Fins a després, doncs.

Angelina: Vinc amb tu.

Anna Maria: Com vulguis. Amb Déu siau, Margarida.

Margarida: Adeu, guapa.

Anna Maria (somrient): Vostè si què...

Angelina: Que no és veritat?

Anna Maria: Passa, passa, romancera...Ves que et senti!

(Van desapareixent del fons)

Margarita(anant fins a la porta): No tardis, eh, Angelina?

Angelina: Torno tot seguit... i provaré de “pescar” l’Enriqueta.

ESCENA III

Margarida, aviat l'Enriqueta

Margarida: Formosa joventut! La seva empenta és irresistible, doncs té dues ales magnífiques: la il·lusió i l'optimisme. (pausa). Haurem d'anar a enllestir, que, després s'ha d'anar a la berbena.... (somrient) encara que no sigui la de la Paloma, sinó la de "la Violeta".

Enriqueta (que entra pel fons, molt xiroia i la besa): Mamà!

Margarida: Si que has tardat!

Enriqueta: Per més que es vulgui enllestir mai no s'acaba.

Margarida: No has trobat l'Angelina i l'Anna Maria?

Enriqueta: Les he vist, però no hi he parlat. Anaven en contrària direcció.

Margarida: I, escolta, bona pesca: per què telefonaves si tampoc et pensaves quedar a Olzinells?

Enriqueta: És que ja ho he pogut solucionar el que volia, cosa que no creia quan he telefonat.

Margarida: Ja, ja,... Bé m'ho semblava prou que no et deixaries escapar la berbena! Vai una tu per a deixar-t'ho perdre!

Enriqueta: Doncs, miri que, gairebé ja ho havia deixat córrer. Aquell senyor és molt cançoner i mai no acaba un de veure el que resoldrà.

Margarida: Així, t'ha encallat?

Enriqueta: M'ha dit que no en tenia en aquells moments d'aquella roba, però que, segurament, m'hi arribaria a última hora de la tarda. Afortunadament, però, al cap d'un parell d'hores d'haver telefonat, m'ha fet passar recado de que n'havia trobat.

Margarida (somrient maliciosament: Algun raconet que devia tenir el Sr. Farrús i que no en devia tenir esment, en els moments en que t'ha dit que no.

Enriqueta: Segurament. Sembla el Sr. Romanços!

Margarida: Nena, nena! Una mica més de respecte, eh?

Enriqueta: Ara rai que no ho sent!

Margarida: Bé, no hi fa res.

Enriqueta: Mentrestant que m'ha fet passar pel malestar de creure que no fóra aquí aquest vespre.

Margarida: Bé, però, nosaltres ja hauríem estat. Tranquil·les sabent que et quedaves a casa dels oncles.

Enriqueta: No pas jo. Amb l'espetec de sardanes que aquest vespre hi haurà ací!

Margarida: I, vols dir que es quedaran curts a Olzinells? Vaia uns també!

Enriqueta: És clar que no se'n quedaran, segurament, però ací una hi té la colla habitual...

Enriqueta: (somrient maliciosament): Mare!....no vull que me'n parli més!

Margarida: T'hi enfades? Tant eixeridet que és!

Enriqueta: No m'importa molt ni poc. Tots m'agraden, quina cosa vol dir que no me n'agrada cap.

Margarida: Bé, bé.... ni mai. Ja t'ho faràs, vet-ho aquí! (canvi) I, ara que hi penso: ja has donat el recado a la Sra. Arbós.

Enriqueta: No encara. Tonta de mi! Li podia haver donat a l'Angelina, que sortia, i no m'hauria calgut anar-hi jo.

Margarida: També tens raó. (Es sent trucar)

Enriqueta: Demanen.

Margarida (sortint a la porta del fons): Qui demana?

Enriqueta: Una servidora.

Margarida: Passi, passi.

ESCENA IV

Les mateixes i Sra Arbós

Sra Arbós: Amb permís....

Margarida: Segui.

Sra Arbós: Tant se val!

Enriqueta: No faci compliments.

Sra Arbós: Com vulguin (s'asseu) Mercès. Que tal el recado, Enriqueta?

Enriqueta: Una mica ha costat, però finalment s'ha aconseguit el que volia.

Sra Arbós: Hi ha passat dificultat el Sr. Farrús?

Enriqueta: M'ha dit, de moment, que no recordava tenir-ne, però que havien de portar-n'hi al vespre. De totes maneres, es veu que ha trobat alguna reserva, perquè poques hores després, m'ha fet avisar que passés per la botiga, que n'havia trobat. Demà li enviarà pel cotxe. No em creia sortir-ne, no.

Sra Arbós: És curiosa la qüestió. No m'estranya gaire, de totes maneres, doncs és una mica desmemoriat aquell senyor. I....a quant ho ha comptat? Ja suposo que deu ser alteta la "cosa".

Enriqueta: Si no ho he mal entès, a cent pessetes el metre. M'ha dit que li remetrà factura.

Sra Arbós: Està bé...què hi farem! Anem per amunt, sempre per amunt...i es veu que la cosa no té remei.

Margarida: Sí, senyora, sí...tot per amunt....; i els pobres de cap per avall.

Sra Arbós: Ja té raó, ja. Estem ballant sobre la corda fluixa i fent desesperats equilibris.

Enriqueta: I més d'una ganyota no gaire agradable.

Sra Arbós: Je, je! Tu si que...! Quines comparacions!

Margarida: Sempre en té una per dir, ella! (Truquen)

Enriqueta: Han trucat. Qui hi haurà ara?

Victòria: Hi ha la Sra Arbós?

Sra Arbós: Sí, sí. És la Victòria. Què deu passar?

Enriqueta (des de la porta estant): Entra. (què deu voler aquesta?)

ESCENA V

Les mateixes i Victòria

Victòria: Bona nit.

Totes: Bona nit.

Sra Arbós: Què hi ha de nou?

Victòria (amb fingida angoixa): Ai, ni ho sé! Estic tota transtornada. Acaba de dir-me la meva germana que, a l'anar a planxar el vestit que havia encarregat la Sra Delclós, ha observat que estava completament esguerrat.

Sra Arbós (amb creixent desesperació): Què dius! Això no és possible! No pot ésser! Ai, quin compromís! Com ho farem? No em cap a la pensa que l'Angelina, la millor de les oficiales del taller, hagi fet un desastre com dius.

Margarida i Enriqueta (consternades): Déu meu!

Victòria: Senyora! No faig més que notificar-li el que m'han encarregat.

Sra Arbós: Jo pararé boja! Què haurà passat? On és l'Angelina?

Margarida (tota atribulada): Ha sortit amb l'Anna Maria i encara no ha tornat. És estrany que tardi tant!

Sra Arbós (amoïnada): Amb el promès, segurament. Vet-aquí el cas! Les noies, quan festegen, sembla que perden la xaveta.

Enriqueta (dignament): No pas fins a tal punt, senyora! Hauria de desconèixer completament a l'Angelina per a suposar el que vostè suposa. I tu, Victòria –digues que ho he dit jo–: l'Angelina no pot haver fet una semblant malifeta.

Victòria (irònica i mofeta): A veure, doncs, si suposaràs que l'he fet jo!

Enriqueta: Jo no dic tant; però sí que la cosa em sembla molt sospitosa.

Sra Arbós: Sigui el que vulgui, ací hi estic perdent el temps. Vaig a veure que ha passat, i, si és cert el que diu la Victòria, –sentint-ho molt– no tindré més remei que acomiadar l'Angelina.

Margarida: Miri, Sra Arbós, què...

Sra Arbós: Un compromís així no sols pot restar-me clients, sinó fins i tot repercutir desfavorablement damunt les demés.

Enriqueta: És terrible això. Però jo no puc creure que l'Angelina...

Sra Arbós: Bé, és clar és la teva germana, i, naturalment que t`és violent suposar contra ella una cosa desfavorable.

Victòria: Vostè mateixa podrà convèncer se de la malvestat i comprovarà si les meves notícies són exagerades o què.

Sra Arbós: Anem, anem. (A Margarida i Enriqueta). Adeu siau. Tornaré per a parlar amb l'Angelina i a veure com queda tot això.

Victòria (tot marxant apart): (Rival odiosa: ja ets meva!)

Enriqueta (a Victòria): Jo diria bona nit, al menys.

Victòria (secament): A reveure.

Margarida i Enriqueta: Adeu. (I queden llarg rato silencioses i tristes. Per fi la Margarida trenca el silenci).

ESCENA VI

Margarida i Enriqueta

Margarida (preocupada): Pobres de nosaltres! Com ho farem si acomiaden l'Angelina? Quina desgràcia! (Plora)

Enriqueta: No plori, mamà. Treballaré més que mai, per a substituir el sou que ens pugui mancar. Redoblaré els meus esforços.

Margarida: Pobra filleta! Sospito que som víctimes d'una rabiosa enveja, Aquesta Victòria...

Enriqueta (impetuosa): Que Déu em perdoni; però jo crec que tot això és obra seva. Heus ací on l'ha portat la seva supèrbia. Menyspreant tots els partits que li havien sortit, s'ha trobat, sobtadament, gran i sola; amb la solitud d'un cor que cerca comprensió i que és molt difícil ja que pugui trobar-la. Les seves il·lusions esmicolades, la seva vida sense objecte, infructuosa i trista... I, ara, vol llençar tota l'amargor del seu cor, vessant el verí que li sobreïx. És el despit pel seu fracàs, ja gairebé irreparable. I -ànima mesquina- sent enveja de tot el que té flaire d'il·lusió i de jovenesa. I s'esbrava fent mal, amb la murmuració i la calumnia. És una...

Margarida (interrompent, vehement): Calla Enriqueta, per Déu! No vulguis posar-te al seu nivell.

Enriqueta: M'exalto tontament per res... Però, aquest cas que tant directament ens afecta...quan d'això pot sortir-ne l'acomiadament de l'Angelina...

Margarida: Confio en la misericòrdia i la Providència de Déu.

Enriqueta: Sís, sí...però, pel que pugui ésser, no val adormir-se a la palla.

Margarida: Certament. I si resulta cert el que ha dit la Sra Magdalena Arbós, haurem de pensar en un canvi d'activitats. Tinc por que s'exaltarà massa l'Angelina.

Enriqueta: Amb els seus nervis, també en tinc por, també. És massa impressionable.

Margarida: Però bé li hem de dir, bé. No podem pas amagar-li.

Enriqueta: Això suposant que, a hores d'ara, no s'hagin vist, ja, amb la Sra Arbós.

Margarida: No me n'estranyaria pas.

Enriqueta: Déu meu! No sé perquè ha d'haver-hi tanta misèria al món!

Margarida (mig abraçada amb la seva filla): Pobra criatura! Quantes n'has de veure, encara, de coses, si Déu et conserva la vida! Amigues... diversions... (Amb filosòfic menyspreu) Tot plegat!

Enriqueta: Bé mamà, no et posis sentimental. Desgraciadament, ja sé que no et manca la raó però, potser exagerem una mica la nota eh? La vida té de tot: és com un "coktail" en capriciosa barreja de moments bonic i desagradables. Tot és el saber-ho agafar amb filosofia.

Margarida: En fi, Déu et conservi l'humor.

Enriqueta (somrient): I Santa Llúcia, la vista, oi? (acaronant-la)

Margarida (id): La meva manyaga! Ai, Déu meu! Què en sou de bo en mi! Dins de la meva viduïtat, m'ha deixat dues flors de perfum incomparable; dos àngels de bondat que endolceixen les meves hores solitàries. Què en soc de feliç!

Enriqueta: Bé, no s'hi entusiasma-hi massa, ara, eh? Que bé sap prou que alguna vegada l'hem fet enfadar amb les nostres entremaliadures.

ESCENA VII

Les mateixes i l'Angelina (pel fons)

Angelina (preocupada): Bona nit.

Margarida (a l'ensems, encuriosides): Filla!

Enriqueta (a l'ensems, encuriosides): Germana!

Margarida (fent el desentès): Apa, que farem tard per la berbena!

Angelina: Per a berbenes està la cosa!

Enriqueta (id, com Margarida): Què et passa?

Angelina: No ho sabeu? No ha vingut aquí la Sra Magdalena?

Margarida: Sí, ha vingut, i...

Enriqueta (volent animar-la): Però, no deu ser veritat...

Margarida: No entenc com hagi pogut succeir una cosa semblant. Tu no pots haver-ho fet el que la Victòria ha vingut a anunciar a la Sra Magdalena.

Angelina (amb sotsobre): La Victòria! Dieu la Victòria! Ella ha vingut aquí?

Margarida: Sí, per què te n'estranyes? No és pas aquesta la primera vegada que ha vingut a n'aquesta.

Angelina: Certament que no...per desgràcia.

Enriqueta: És que abans d'ara t'havia perjudicat en alguna cosa?

Angelina: Ai, que estic tement que el mal ja és molt vell! Jo havia tingut massa franquesa amb ella, sempre. Massa sinceritat. I ha sabut coses; massa coses... Coses que mai no havia d'haver sospitat tant sols.

Margarida: Sempre t'he dit que tenies massa ingenuïtat i que no servies per a viure en uns temps de dissimula i d'hipocresia.

Angelina: Què vol que li digui si no hi puc fer-hi res? Soc així i....

Enriqueta: Doncs, patiràs molt. Via uns temps corren per a ésser massa franc!

Angelina: L'ésser bo mai no podrà passar de moda, Enriqueta, perquè la Llei de Déu mai no mudarà.

Margarida: Sí, però...ja veus com ens trobem!

Angelina: De quan en quan, Déu posa en el nostre camí una sembrada d'espines, per a què no ens enganxem massa en les frivolitats de la terra.

Enriqueta: Doctrina incomparable, meravellosa, la teva; però, per a viure en aquest pillet de planeta, gens pràctica.

Angelina: Bé,...què hi farem! Procuraré veure a la Victòria i li suplicaré que verifiqui la seva innoble conducta.

Margarida: Sí, però...i, si a despit de les nostres sospites, resultés innocent?

Enriqueta: I vol dir que ella en té en quant a la culpabilitat de l'Angelina?

Angelina: Dissortadament, posseeix alguns indicis, doncs jo he sigut l'última d'abandonar el taller, ja que convenia acabar el vestit per aquest vespre i he tingut de romandre més estona treballant, degut a la seva complicació.

Margarida: El que més m'estranya és com hagi pogut tenir l'ocasió de fer la malesa...si és que ha sigut ella.

Angelina: Tampoc m'ho explico. Ella ja era a fora...he quedat sola, i, finalment, he entregat les claus a la Sra. Arbós.

Enriqueta: I no podia haver-los-hi demanat després amb l'excusa de cercar alguna cosa oblidada al taller?

Angelina: És poc versemblant la cosa.

Margarida: És molt estrany tot això. Com més hi penso, més misteriós ho trobo.

Angelina: No hi ha més: he de parlar-hi.

Enriqueta: Si vols, l'aniré a cercar.

Angelina: Sí, arriba't a casa seva. (i queda molt preocupada)

Enriqueta: Tot seguit (marxa pel fons)

Margarida: (per si mateixa) Mare de Déu, quins embolics!

ESCENA VIII

Margarida i Angelina

Margarida (després d'una pausa): Bé, nena, no t'hi capfiquis tant. Què hi farem! Déu nos en guard d'un "ja està fet"! El mal ja no té remei. Anem, anem a arreglar el sopar... i a preparar-se per anar a les sardanes.

Angelina: Li asseguro que aquest conflicte m'ha tret les ganes de tot. Qualsevol estar per a festes! *Vaia* un humor podem tenir!

Margarida: Què vols fer-hi? És que, lamentant-te podràs solucionar-ho?

Angelina: No, és veritat...

Margarida: Doncs, apa! "Al mal tiempo, buena cara", tonteta. No cal pas que s'adoni la gent del que passa. No més fora donar greix a la maledicència. Ademés, no ha de pagar-ho pas en Ricard.

Angelina: Ai, mare, quan ho sàpigui!

Margarida: Què! Vols dir que per això fora capaç de trencar les seves relacions amb tu?

Angelina: Potser influït per la calumnia que tant ensorrat deixa el meu prestigi...

Margarida: Va! No siguis tant aprensiva, que no ha de passar res. En Ricard no és un putxinel·li qualsevol, sinó un home, i molt home. No ha de canviar pas els seus sentiments per una vulgaritat.... i encara no comprovada.

Angelina: D'això en diu vulgaritat?

Margarida: És clar, criatura; no és pas cap mort d'home.

Angelina: Si tant alt s'enfila... Però...

Margarida: Bé, és un accident desgraciat, no t'ho negaré pas; però la vida és així: encerts, desastres, fallides, i...vet-ho aquí!

Angelina: Vostè ho fa per animar-me. En fi, anem, anem... i que Déu ho tingui tot de la seva ma paternal.

Margarida: I és clar...! En Ricard no és pas cap nen, i ja saps que per la seva Angelina faria...

Angelina (somrient): Què bona és, mamà!

Margarida: I si no n'hi hagués prou de tot això, recorda que l'Anna Maria no hi és perquè sí enmig d'aquesta qüestió.

Angelina: És clar que...potser també m'ajudaria.

Margarida: No faltaria més! D'això. Ni dubtar-ne. Sempre heu sigut bones amigues....Anem, anem... fins que vingui l'"Envejosa".

Angelina (renyant-la suaument: Mare!

Margarida: Sí, sí,...no *rembo* la paraula. (I desapareixen per la 2a lat. Dreta. Pausa)

ESCENA IX

Natàlia (pel fons) Aviat Enriqueta

Natàlia: Si que hi ha quietud per aquí! Ja és estrany que no se senti ningú! Deuran estar sopant? No sé si la berbena em "pispa" la gana o què, però aviat he fet els tràmits aquest vespre (fent acció de menjar) (cridant:) Enriqueta! S'ha d'animar això, que no és bona per a mi aquesta quietud. Necessito moviment, jo; tinc necessitat d'enrenou, de "jaleo". Per alguna cosa em diuen les amigues que soc d'una mena de manera d'esquirol. (Torna a cridar) Xata! (Pauseta) "Caracoles de gent"! Potser són a tancar els polls. Ei! No sé pas que en tinguin. Com no siguin d'aquells de...."deixò"....Vaja, Natàlia! No diguem bajanades, eh? (Crida Mossa!) (en aquests moments entra L'Enriqueta.

Enriqueta (pel fons): Què crides, eh, cascavell?

Natàlia: Gràcies a Déu que veig senyals de vida per aquests barris!

Enriqueta: Bé, no facis soroll, que els malalts no en volen.

Natàlia: Què en teniu de malalts?

Enriqueta: No, però...

Natàlia: Ai, noia! Saps que fas una cara de "pompes fúnebres" que espanta? Tu, avui... no ets tu, vaja!

Enriqueta: I doncs, qui soc?

Natàlia: La meva "xata" no ho ets pas, no. A tu t'han canviat. Quina mala mosca t'ha picat avui?

Enriqueta: Ai, que estàs de llomillo, pubilla!

Natàlia: Tu, en canvi, sembla que no tens gaires ganes de "bròquil".

Enriqueta: Ni de col i flor, tampoc. Estessis a la nostra pell.

Natàlia: Però,...dimontri de xicota! Rebentaràs aquest pap d'una vegada? A veure que és tot això que tant et preocupa.

Enriqueta: No saps que li ha passat a l'Angelina avui?

Natàlia: Si tu no m'ho dius... No n'he pescat pas ni la més petita "fumada".

Enriqueta: Doncs...és més que probable que l'acomiadaran del taller de la Sra Arbós.

Natàlia (com qui veu visions): Tu no estàs bona avui, eh? Bromeges...Com pot ser això si és la millor oficiala que té la Sra. Magdalena.

Enriqueta: Sí,sí...tot el que vulguis; però, de vegades passen unes coses tan estranyes que una s'ha de fregar els ulls per a convèncer-se de que no està somiant.

Natàlia: Cargols dissecats! Em deixes de pedra. Si que deu haver passat grossa!

Enriqueta: Tu ja saps que avui havia de tenir enllestit un vestit, oi?

Natàlia: Prou que ho sé: el de la Sra Desclós.

Enriqueta: Doncs, a hores d'ara, aquell "famós" vestit que havia d'ésser l'admiració de la berbena, està fet un desastre, per obra i gràcia de....

Natàlia (interrompent, impetuosa): De l'Angelina, no; no ho puc creure. És massa intel·ligent ella per a fer desastres; i més en una ocupació per a la que té tant bones disposicions.

Enriqueta: Certament, ningú pot creure que això ho hagi fet ella.

Natàlia: Això, de ningú més pot ésser obra que d'aquella envejosa de Victòria.

Enriqueta: Mira que és coincidència que tots hàgim pensat igual! Vols una sospita més ben fonamentada quan tots jutgen el mateix? I fins la Sra Arbós ha sortit d'ací força dubtosa de la culpabilitat de l'Angelina.

Natàlia: Qui vols que s'ho pugui creure sinó una envejosa com la mateixa Victòria? Ja saps que aquesta mai no ha pogut igualar l'habilitat de l'Angelina; i aquest concepte de la seva inferioritat davant les companyes del taller, ha ferit el seu orgull i el seu amor propi. I, per acabar-ho d'adobar, només li mancava que en Ricard, que abans la galantejava, s'hagi decidit per la teva germana! I ben bé que ho ha fet, el xicot! L'Angelina és més adequada per a ell. Què hauria fet amb aquella amargada un jove tant simp`tic com ell?

Enriqueta (somrient): Ja ets una bona advocada, ja !

Natàlia: I què no s'ho mereixen que els defensin, eh? Amb la parelleta que fan! Vaja, xicota, que tindràs un cunyadet, ben eixerit, tanmateix!

Enriqueta: Si no es refreda la cosa rai després del que ha passat!

Natàlia: Vols callar, pessimista? Què no el coneixes en Ricard?

Enriqueta (pensativa): Que no sigui tot plegat una "maniobra de la Victòria...

Natàlia: Gens d'estrany que ho fos! I que en traurà, eh? Tirar-se més terra al damunt. I, si arriba a resultar culpable d'aquest fet del taller...malament rai! Pot comptar amb que tothom li farà el buit al seu entorn.

Enriqueta: Calla! Que em sembla que ve ma germana.

Natàlia: I què?

Enriqueta: No l'acabem d'excitar amb els nostres comentaris.

ESCENA X

Les mateixes i Angelina

Angelina (sortint preocupada per 2n lateral dreta): Si que estem xerraires aquest vespre!

Natàlia: Com sempre si fa o no fa, ella i jo.

Angelina: Bé ets prou matinera, nena! Nosaltres encara hem de sopar.

Natàlia: Doncs que espereu? És que voleu arribar a misses dites?

Angelina: Ai, bona nina, quina por tens de que se t'escapi!

Natàlia: Més val assegurar-ho.

Enriqueta: I encara manca més d'una hora! Ja ets ben diferent de les altres, ja!

Natàlia: Per què?

Enriqueta: Ja saps que les dones tenim fama de no acabar mai d'empolistrar-nos

Natàlia: Bé, això ja ho veuràs, no hi ha regla sense "sipció".

Angelina: Excepció

Natàlia: Bé, tant se val...."sapció" o "sucsió", tot acaba en o

Enriqueta: Passa, passa, senyora cançons.

Natàlia: On em vols dur, ara?

Enriqueta: Cap a dins.

Natàlia: I què hi he de fer, eh?

Enriqueta: Faràs penitència amb mi.

Natàlia: Mira, nena, a mi no em vinguis amb "andròmines" de "deixaprimes" i "salicis", eh? Que això no anirà gaire bé per al meu "cuerpo de surtana" (pronunjant-se, còmicament)

Enriqueta: Olé! I que ets bojota! Mai no curarà aquesta entremaliada.

Angelina: Aneu, aneu...quin parell n'hi ha de vosaltres!

(resta molt pensativa, mentre les altres dues desapareixen per 2a dreta)(Pausa)

ESCENA XI

Angelina. Aviat Victòria

Angelina: Be tarda prou, aquella! Amb tot i el seu caràcter, no la creia capaç d'una cosa semblant. Perquè...ningú no pot treure'm del cap de que ha estat ella.

Victòria (de fora): Es pot passar?

Angelina: Endavant.

Victòria: Bona nit.

Angelina (secament): Bona nit.

Victòria (amb aire burleta): Em demanava la pubilla?

Angelina (amb calma): Si, et demanava....Necessito que em diguis, ara que estem soles, quin misteri és aquest del taller (irònica) No en saps res?

Victòria (irònica i amb serenitat): És clar que en sé alguna cosa. Com que jo he sigut la primera en donar la notícia a la Sra. Magdalena.

Angelina (amb sarcasme): Ja...! No et creia tant oficiosa.

Victòria (mofeta): Ja ho veus...

Angelina: Així potser si que potser tindran raó els que et diuen la "Gaceta"

Victòria (una mica molesta): Bé, suposo que no m'hauràs fet venir per a perdre el temps, i menys per a insultar-me (molt sarcàstica). Una donzelleta tant religiosa com tu...

Angelina (perdent els estreps): Deixa aquest aire d'ironia i treu-te la careta d'una vegada, antiga hipòcrita.

Victòria (sulfurant-se també): Angelina! No em facis sortir de test, si no vols que, oblidant-me del lloc on soc, passi aquí el que mai no hagi ocorregut.

Angelina: Ja vens amb amenaces? Vet-aquí les teves sortides! (suplicant, però amb ferma serenitat) Victòria! Tu ja saps que no soc capaç d'haver fet el que ha passat al taller; bé ho saps prou. Per què llences la calúmnia que ha de desprestigiar-me?

Victòria: La calúmnia? Tu has sigut l'última en abandonar el taller, bé ho saps prou. I això no prova res?

Angelina: Amb poca cosa en tens prou tu per a posseir una prova! (amb intenció). Però a vegades hi ha persones oblidadisses, que acostumen a deixar-se alguna cosa al taller, i han de retornar-hi, demanant les claus per tal d'anar a cercar el que s'ha descuidat.

Victòria: Prou! Les teves suposicions injurioses són un insult remarcable i no he d'oblidar pas les teves perverses intencions. Mireu la catòlica!...la rata de sagristia!

Angelina: Victòria!

Victòria: Raves fregits! No vulguis posar-me al teu nivell ara... que em sembla que hi ha una bona diferència.

Angelina (amb intenció): Potser si que hi és, veus? La que hi ha entre una antipàtica envejosa i una ingènua inconscient.

Victòria (amb sarcasme i suprem desdeny): Ingènua, eh? La mosqueta morta!... I em qualifica d'envejosa! Enveja de què? De la teva misèria?

Angelina: Misèria, no, gràcies a Déu! Podrem ésser pobres, però afortunadament ens anem guanyant la vida.

Victòria: Ja en parlarem, ara!

Angelina (tristament): Ho veus com, sense donar-te'n compte, traspua la teva enveja? Com si te n'alegressis de la nostra dissort!

Victòria: Ba!...deixa't de criaturades i anem al gra (amb menyspreu) No he vingut ací per a que em fessis contemplar la teva figureta.

Angelina: Bé, dona, bé....T'he enviat a cercar per a veure si encara quedava alguna engruna de sentiments nobles en el teu cor i veig que m'he equivocat. Que Déu et perdoni el mal que em fas!

Victòria (amb sarcasme): Mentre te'l perdoni en Ricard a tu...

Angelina (ferida): Quin mal m'ha de perdonar, eh?

Victòria (amb despit): Mira-te-la la gelosa! Com se sent de la fiblada!

Angelina: És que no n'hi he fet ni penso fer-n'hi cap de mal.

Victòria: Quan sabrà el teu desprestigi...

Angelina: Victòria! Si volguessis ésser sincera...si volguessis obrir el teu cor...quants enigmes potser resoldríem! Però alabat siga Déu! Ell coneix la meva innocència i sabrà jutjar-la millor que els humans.

Victòria (amb mofa): Ben bonic, veus? Demostres els teus sentiments cristians (rialla sarcàstica) Je, je je.

Angelina: Que Déu et perdoni com jo et perdono.

Victòria: No el necessito el teu perdó, ni la teva compassió, saps? No t'he faltat pas. Ets tu qui t'enfiles.

Angelina: Per què em senyales, doncs, com a culpable?

Victòria: Perquè els indicis....

Angelina: Els indicis! I a tu que t'importa? (molt marcat) És que tenies por de carregar amb els neulers o què?

ESCENA XII

Les mateixes i la Sra Arbós

Sra Arbós (pel fons): No, no cal que carregui amb els neulers, Angelina: les proves de la teva culpabilitat no poden ésser més comprometedores. Ho he vist tot, m'he donat compte del mal causat; i,...francament, no puc tenir-te més al meu taller.

Angelina (dolorosament): Què diu!...

Sra Arbós: M'has posat en un compromís tal, que deixa molt malparats l'honorabilitat i el prestigi de la casa. No vull que pugui haver-hi la més mínima possibilitat de que el fet torni a repetir-se.

Angelina (desesperada): Però Sra, consideri....

Sra Arbós: Què he de considerar, eh? Has donat un cop terrible al nostre prestigi i això no es soluciona tant fàcilment.

Angelina (solemnement): Déu és testimoni i jutge de les nostres accions, i sap que no menteixo. Jo soc innocent.

Sra Arbós: Bé, això no costa gaire de dir; però les proves...

Angelina: Està bé. Hi ha uns indicis que m'acusen, i aquests han servit perfectament a la ma venjativa que ha realitzat el fet. Em sotmeto a la voluntat de Déu i li pregaré que mai no li tingui en compte la seva precipitació en jutjar i la injústicia que amb mi i amb la meva família comet. Potser algun dia se'n penedeixi de la seva precipitació.

Sra Arbós (altivament): Bé, això és cosa meva.

ESCENA XIII

Les mateixes, més l'Enriqueta, la Margarida. Finalment l'Anna Maria

Margarida: Filla!

Enriqueta: Angelina! (ambdues a l'ensems corrent a consolar-la)

Angelina (plorant): Mare! Germana! Com ho farem?

Victòria: (Aquestes escenes em trinxen dels nervis).

Enriqueta: (a Victòria) Encara ets aquí tu? Deus venir a gosar en el teu triomf, veritat?

Victòria (amb sornegueria): Si soc ací és perquè m'hi ha demanat. Tu mateixa has vingut a cercar-me si no ets tant desmemoriada...

Enriqueta: (indignada). I vet aquí el que n'ha sortit de la conferència! L'Angelina plorant! Però, espera't, espera't...Hi ha un Déu justicier de qui no podràs escapar-te.

Victòria (amb menyspreu): L'altra romancera! Quines falòrnies m'expliques, tu, ara!

Margarida (renyant-la): Victòria!...que no són coses per a prendre-ho frívolament, això, eh?

Victòria (altivament): Bé, senyora, no li he demanat els seus consells, encara, i cregui que puc passar-me'n perfectament.

Angelina (renyant-la amb severitat): Victòria!

Victòria (impacient): Deixem-ho córrer que ací estem perdent el temps. Ja n'estic cansada de tanta comèdia. Bona nit.
(va per marxar, però l'atura, al fons l'Anna Maria)

Anna Maria: No, Victòria, espera't una mica si et plau.

Victòria (amb menyspreu): L'altra!

Anna Maria: Què vols dir l'altra? No t'esveris i escolta'm. Deixa't de presses. Et prego que t'esperis una mica més.

Angelina (tirant-se als seus braços): Anna Maria!

Anna Maria: Però, què et passa, criatura? Per què plores? Vaja, anima't, que no serà res.

Sra Arbós (va per a marxar): Si em permeteu, jo em retiro.

Anna Maria: (deixant a l'Angelina): Un moment, Sra Arbós. Endevino el que aquí ha passat en la meva absència i lamento que hagi jutjat amb tanta lleugeresa. Jo he sabut que després de l'Angelina, una altra noia ha entrat al taller, i aquesta...(girant-se vers la Victòria) aquesta....

Victòria (amb sagnant ironia): Aquesta soc jo, veritat? Digues-ho clarament...Per què no ho dius?

Anna Maria: Tu, sí!

Victòria: I això, qui t'ho ha dit?

Anna Maria: No t'importa. Tu ja saps que no menteixo.

Victòria (irònica): No ment, ella, ca!

Anna Maria (amb dignitat): Vols posar-me al teu nivell?

Victòria: I, suposant que fos el que dius...què prova la teva acusació?

Anna Maria(amb fermesa): De moment, la innocència de l'Angelina. Després...

Victòria (amb ironia): Després, la meva culpabilitat, no? (Rabiosa) Però has de donar-me compte de les teves injustes suposicions.

Sra Arbós (trencant la violent situació): Bé, no dissentim més. Aplaçaré la meva decisió fins a comprovar la realitat dels fets.

Angelina (amb goig): Oh, gràcies, Sra.

Sra Arbós (preocupada): Però, ai! El compromís d'aquest vespre! El vestit de la Sra Delclòs!

Anna Maria: No es preocupi; jo n'hi responc. He vist a n'aquesta senyora –que és molt comprensiva– li he explicat tot i ja ha quedat conformada. Ademés que tampoc podria estrenar-lo, doncs està indisposada lleugerament i guarda llit. Acabava de sortir de casa seva el Sr metge quan jo hi entrava.

Angelina (abraçant-la): Oh, àngel meu!

Anna Maria (tenint-la abraçada): Angelina! La teva innocència brillarà esplendorosa.

Victòria (apart, rabiosa): (Maleïda siguis! M'has vençut!)

Angelina: I en Ricard?

Anna Maria: (deixant-la): De moment, s'ha indignat –no contra tu, certament– i després s'ha quedat pensatiu, amb una mitja rialleta irònica...que vol dir moltes coses, i cap de desagradable per a tu (A les demés). Apa, apa, a arreglar-se tothom i fora cares tristes. A la berbena! A puntejar les sardanes! (Comença la sardana que no para fins a caure el teló) Sentiu? Ja refila la tenora. Endavant.

Enriqueta: Encara és la gramola, però aviat començarà la cobla. I encara hem de sopar!

Margarida: Estarem de seguida.

Angelina: Però jo, amb el disgust...

Anna Maria: Deixa't de preocupacions, Angelina. Em tens al teu costat per a defensar-te. La meva amigueta, l'amiga de sempre! Encara que tots creguessin en la teva culpabilitat, jo no deixaré de creure en tu.

Angelina (abraçant-la): La meva fada benefactora!

Victòria (diu, apart, rabiosa): (Llamp del cel! Això no quedarà així!) (Marxa ràpida pel fons sense que se n'adonin)

Anna Maria: Encara que tots t'abandonessin, jo mai no ho faria. En el meu cor hi tens el teu escut. Qui t'arrabassarà dels meus braços?

Angelina (abraçant-la fortament): Germana!! (Totes commogudes vivament, contemplen amb emoció l'afectuosa expansió de les més amigues, mentre cau el TELÓ amb naturalitat.

SEGON ACTE

La mateixa sala de l'acte precedent. Han passat uns dies de l'acció de l'acte anterior. A l'aixecar-se el TELÓ, l'Enriqueta i la Natàlia estàn conversant. És una tardor de diumenge.

ESCENA I

Enriqueta i la Natàlia

Natàlia: Saps que fa una magnífica tarda per anar a passejar?

Enriqueta: Encara deu fer calor.

Natàlia: No ho creguis. Fa una tarda bastant fresqueta. Fins a tal punt, que em sembla que hauràs d'endur-te'n la "rebeca".

Enriqueta (somrient): O la "tonta", veritat?

Natàlia: Ja ho som prou nosaltres.

Enriqueta: Si acàs tu, eh? A mi no m'hi comptis.

Natàlia(amb sornegueria): és veritat, noia, tens raó. Ara que estàs "empleada" a l'ajuntament ja deus haver adquirit força cultura referent a "Administrasión local" (Rient) Je, je ! què ets...deixò!

Enriqueta: Sempre estàs de broma.

Natàlia: Sí, de broma, de broma...Sempre em surts amb la mateixa... El que tu vols és fugir d'estudi, eh?

Enriqueta: És clar!... si només fa una setmana que hi treballo. De l'endemà d'aquell dia en que passà allò amb la Victòria.

Natàlia: Ah, ja...I escolta, saps que ara la veig més mansoia a l'envejosa?

Enriqueta: Bé, no cridis... Em sabria greu que s'hagués de saber que ací se li dona un semblant qualificatiu.

Natàlia: Ja veuràs...parlem clar, una manyaga. Què no ho és d'envejosa? No sé pas si se'n pot dubtar després d'aquella feta tant lletja.

Enriqueta: Bé, però val més tirar-ho a l'oblit.

Natàlia (amb fina ironia): Saps, noia, que em sembla que et tornes molt virtuosa? A veure si aviat haurem de comptar amb una santa nova en el nostre santoral.

Enriqueta (somrient): , Ai, cap de pardalets! No curaràs mai, no. Sempre arrossegaràs aquest tarannà burleta, que cada dia m'agrada menys.

Natàlia: Bé, dona, bé....no t'enfadis per això, eh? Que ja procuraré esmenar-me'n.

Enriqueta: Que m'he d'enfadar, santeta cristiana! Enfadar-me amb tu! (amaganyagar-la) amb la meva "falugueta"

Natàlia (satisfeta): Vaja! Ara sí que ets tu! En això et conec ben bé! Però, quan et veig tant escrupolosa...

Enriqueta: és clar, dona; ens hem de treure del damunt aquesta trista fama de murmuradores que, amb més o menys raó, ens han carregat a les dones.

Natàlia: Però, com que la Victòria...

Enriqueta: Potser és més desgraciada del que et penses, de molt petita, ja, orfe de mare, i ara amb el seu pare tant delicat, que el dia menys pensat....

Natàlia: Ja tens raó, ja és això...Què dolentota soc! Ja es ben veritat que es digna de llàstima, doncs si moria el seu pare, quedaria ben sola en aquest mon.

Enriqueta: Sola...i amargada per una vida infructuosa.

Natàlia: I... encara no s'ha aclarit aquell fet del taller?

Enriqueta: Jo no sé si ho fa l'amistat de la Sra Arbós amb la Victòria o què, però el cas és que la cosa ha quedat somorta.

Natàlia: Ves, amistat, amistat... No sé si pot inspirar gaire simpatia a ningú la Victòria. Més aviat diria que li té miraments perquè foren molt amigues amb la seva mare, al cel sigui.

Enriqueta: Potser sí que és això i no t'ho negaré pas. El cas és que ella se surt de tot; i t'asseguro que si no hagués sigut l'oportuna intervenció de l'Anna Maria –que és un àngel– no sé pas com ens hauria anat la cosa.

Natàlia: Bé, però, abans no hauria acomiadat la millor de les oficiales..

Enriqueta: No la coneixes gaire a la Sra Arbós. Jo no diré pas que no sigui bona –que crec que ho és– però si que té un geni molt prompte i que està molt orgullosa del seu prestigi.

Natàlia: Quin enrenou que va portar-nos la berbena de Sant Joan!

Enriqueta: La berbena rai! Aquella odiosa calúmnia el va portar.

Natàlia: Digues-li com vulguis: "calúmnia" o "columna", pel cas és igual.

Enriqueta: I encara tu no vas enterar-te del "tripijoc" que ací va armar-se, doncs, ocupada com estaves amb les teves lectures...

Natàlia: En bona refé que tens raó. Com que tens unes revistes tant maques....!

Enriqueta: Més sortosa tu de no trobar-t'hi. Ací tots estàvem trasbalsats. Si ja no vàrem fer res més de bo! *Vaia* una berbena! Quan vàrem anar-hi, ja gairebé la cosa era a misses dites" Si devies estar engrescada que ni pensaves en que la festa anava seguint el seu curs! I, per culpa nostra, vàrem fer tard, tant tu com l'Anna Maria.

Natàlia: Jo rai!

Enriqueta: Sí, tu rai!!...Amb la puntualitat que vas tenir, que ni tant sols devies sopar...

Natàlia: No en parlem més: ja ha passat.

Enriqueta: L'Albert i en Ricard estaven ben amoïnats quan varen fer cap a la plaça la meva germana i l'Anna Maria. Això ho digueren després elles.

Natàlia: És natural. Tanta estona....

Enriqueta: Però, explicada la cosa...I no és pas que la Victòria pogués aprofitar-se'n de l'absència de l'Angelina.

ESCENA II

Les mateixes (per primera part, esquerra)

Angelina: Ja hi tornem a ser amb la Victòria! Quan acabarà de ser una obsessió per a tots, aquesta dona?

Natàlia: Deixa'm que, de vegades, surt el tret per la culata.

Angelina: Prou passa ben sovint, prou.

Natàlia: Però, afortunadament, a tu et surt pel canó i va directament a la "diana".

Angelina: Què vols dir amb això? Que totes em ponen?

Natàlia: Déu n'hi do!

Enriqueta: Pobra Angelina!

Natàlia: Bé, no crec que sigui tant de plànyer, eh? Que aviat s'ha de casar amb un dels joves més distingits de la vila.

Angelina: (somrient amb tristesa): Això si no s'hi posa entremig la cua del diable.

Natàlia (fent l'espantada): Jesús...! quines coses tens, tu també! La cua del diable!

Angelina: És clar..No s'hi va ficar en aquell embolic del taller que encara ningú ha pogut posar en clar?

Enriqueta(treient-li importància): Ja ha passat a l'Història allò!

Angelina: No pas ben bé que no hi ha passat. Que en queda encara de verí! La Victòria es mostra més sorruda que mai. Això si alguna vegada la trobo.

Natàlia: No ve, ja al taller?

Natàlia: No, jo no sé si és degut a que son pare està més malament i s'ha de quedar a casa o bé ho fa per a no trobar-se amb les companyes del taller. El cas és que no ve.

Enriqueta: És que aquestes li mostraven tanta antipatia?

Angelina: Des de que va passar allò, les poques amigues que tenia l'han deixat. Tothom li fa el buit i cada dia és més general el motiu d'"envejosa" que li donen. Si no fos pel seu pare que és un bon home i no hi té cap culpa...

Enriqueta: Bé, això de que no hi té cap culpa...No l'ha educat sempre amb tots els defectes de filla única? No ha pujat sempre com una nena mimada?

Angelina: No vulguis ésser massa severa amb el Sr Montlleó, ara. Ja veuràs... és tant humà això! S'hauria quedat tant sol!...

Enriqueta: En fí, jo no vull posar-me en el que no m'interessa; però, si el Sr. Montlleó arriba a faltar, quedant orfe la Victòria ¿on l'haurà conduit la deficient educació que li ha donat el seu pare?

Natàlia: Ja tens raó, ja.

Angelina: Bé, no cridem el mal temps. Fa tants anys que va passant així el Sr. Montlleó, que també pot passar-ne bastants més.

Enriqueta: Déu ho vulgui!

Natàlia: De totes maneres tenen alguna coseta, i per a viure ella sola ja en tindria prou. *Ademés,* que no li faltaria pas l'ajuda de la Sra. Arbós.

Angelina: És clar.

Enriqueta: Però, i el problema sentimental? Com guarir-la de les ferides morals? Aquesta vida serà tant àrida sense amor, sense amistats...Si li mancava l'amor paternal...

Angelina: Prou, Enriqueta, prou. Ja veus que és molt poca la simpatia que puc sentir per aquesta noia; però, amb tot, aquestes consideracions teves em posen amb mal de cor; em preocupen fondament.

Enriqueta: Massa bona que ets! Hagués de raure amb mí!

Natàlia (rient i amanyegant-la): Ves, qui parla, ara! Tu que ho ets més que el pa de pessic de bona! I dolceta com la mel!

Enriqueta (rient): Que ets plaga! Vaja! Prou festes i prou adulació, eh? Sinó m'enfado.

Natàlia (rient a despit seu): Quin parell! Vosaltres si que...!

ESCENA III

Els mateixos i la Margarida

Margarida (bondadosa): Si que esteu divertides! Vaja, vaja, que me n'alegro força. Què no sortiu avui?

Enriqueta.: Esperem l'Anna maria.

Margarida: Si ha anat al mas Joliu en teniu per estona.

Angelina: Al mas Joliu, avui?

Margarida: No vàreu dir que volíeu anar-hi a berenar?

Angelina: Se n'havia parlat; però després van aplaçar-ho per a una altra festa. Aquell dia hi anirem tots.

Natàlia (tallant la conversa. Canvi): I bé, Margarida...parlant d'altra cosa, què no hem de menjar confits aviat?

Margarida (somrient amb picardia): Oh, d'això quelcom deu saber-ne l'Angelina. Què no t'ho ha dit?

Natàlia: El millor s'ho guarda, aquesta.

Angelina (somrient): Comprometedora!

Natàlia: Sí, ves...el gran compromís! Ja ens en fem càrrec del que és una "debilitat cardíaca"

Enriqueta: Ja s'acosta, ja. El diumenge vinent..."les primeres"

Natàlia: Les primeres què?

Enriqueta: Les amonestacions, balvia.

Natàlia: Ah, sí! De moment no hi havia caigut amb les "molestacions" (Totes riuen)

Margarida: Doncs, ja ho saps. Ja pots preparar-te el vestit més escaient, per tal d'assstir a la boda. Perquè, naturalment, no has de faltar-hi pas.

ESCENA IV

Les mateixes i l'Anna Maria

Anna Maria: Ni jo tampoc.

Totes (i rient): Mira-te-la!

Enriqueta: Només caldria que tu hi faltessis!

Angelina: Mare de Déu, quina gent! Qualsevol diria que ja hi som!

Natàlia: Ja hi toquem de puntetes. Jo, ja llepo. Amb la llaminera que soc!

Enriqueta: Menys mal que ho confesses.

Natàlia: Sí, sí... per què negar-ho! Si la lluna fos de nata i sucre, m'allistaria en un d'aquests viatges que diu que faran, amb una "mena de manera" de "impacto" o "abstracto" o...no sé com en diuen!

Anna maria (rient com les demés): Un "artefacto" deus voler dir. Però...dimontris de mossa! No. En busca pas de giravolts per anomenar una cosa tant senzilla: un artefacte.

Natàlia (mig amoïnada): Un artefacte o un "traste": tant se val.

Anna Maria: No, tant se val, no...Cal que ens acostumem a dir les coses pel seu nom veritable; que no té necessitat la parla de nostra terra d'anar a emmanllevar mots a les demés.

Natàlia (mig confosa): Ves, com que jo, pobreta de jo...!

Anna Maria (corregint amablement): De mi.

Natàlia (pinxejant, còmicament): Bé, tu, avui, estàs molt censuradora. Sembles un jutge de "primera distància".

Totes (rient): Aquesta Natàlia...

Natàlia (còmicament seriosa): ¿Què no se'n diu així d'aquell senyor tot enravenat i seriós com un panteó de ternera, que s'asseu en mig d'aquells altres, també tots tiessos, al "Xusgat" dels "caps partits"?

Anna Maria: Dels caps de partit dens voler dir, dona (Totes riuen). Mare de Déu, i quins disbarats "embetes" avui!

Margarida (rient): Si la sentís en Canut...!

Angelina (id): En Canut? En Canut li agrada? No ho sabia. (tots riuen)

Natàlia (mig enutjada): Xerraires, més que xerraires! Bé ho sap prou l'Enriqueta el que hi ha! En Canut! En Canut!...Si no més amb el nom n'hi ha ben bé prou per a aoretar a córrer.

Anna Maria (rient): Pobret! Quina culpa hi té ell de que els seus padrins tinguessin tant mal gust?

Margarida: Bé, no hi fem bromes, ara, que, al fi al cap, és un nom de sant com un altrepugui haver-n'hi.

Enriqueta: És clar.

Natàlia (mig emmurriada): Doncs, per a mi no ho és gens de clar, que és ben espès. I prou! No vull sentir-ne a parlar més.

Enriqueta (acaronant-la): Ai, la meva manyaga; que ja fa el "botet". Au, fora cares llargues, eh?

Angelina (rient): Què t'has enfadat?

Natàlia: no, no.

Anna Maria: És tot broma, eh?

Margarida: Clar que ho és.

Enriqueta: Ara anirem a passeig i tot s'arreglarà.

Margarida: Sí, si... anem a expansionar-nos amb tota llibertat.

Anna Maria (a Angelina): Però, tu que fas que no t'arregles? A quina hora has de sortir avui?

Angelina: Ja venies a cercar-me?

Anna Maria: No passa l'hora, encara, però he vingut a veure com estaves.

Angelina: Doncs, estic un poc atrassada. He de planxar una mica.

Anna Maria: Ja vindràs tu a casa, doncs.

Angelina: D'acord.

Anna Maria (a Natàlia i Enriqueta): Veniu vosaltres?

Enriqueta i Natàlia: Sí, si... (l'Enriqueta pren un jersei)

Anna Maria: Anem, doncs. Amb Déu siau, Margarida...i companyia.

Enriqueta i Natàlia: A reveure.

Margarida i Angelina (a l'ensems): Adeu, nenes. Adeu. (Pausa)

ESCENA V

Margarida i Angelina

Margarida (trencant el silenci): Saps que et trobo tota preocupada. Què tens?

Angelina: L'actitud de la Victòria...

Margarida: Però, és que no has de poder treure-te-la del cap aquesta noia? És que no has de poder viure tranquil·la?

Angelina: He sapigut que aprofita totes les ocasions per bescantar-me.

Margarida: És que tu en dones motius?

Angelina: Mare, per favor!...Com pot suposar-ho?

Margarida: Oh, com que parles així...

Angelina: Ai, mare!... bé té prou una imaginació exaltada per a "fabricar-ne" de motius! I una llengua insinuant, que sap posar al servei d'una diabòlica persuasió.

Margarida: Mare de Déu!

Angelina: Senyor, Senyor! Cóm lliurar-me d'aquesta serp? Il·lumineu-me, Déu meu!

Margarida: Vaja, calma't.

Angelina: Si pogués, rai! Però, per més que m'hi esforço... La meva felicitat sentimental li és causa d'una enveja veritablement furiosa i no s'aturarà en consideracions per a destruir-la, si pot.

Margarida: Però, en Ricard...

Angelina: Sí, tot el que vulguis, mamà; però tant i tant treballa la calúmnia... que fins la roca més potent arriba a trontollar.

Margarida: Però, què pot dir aquesta...? No me'n puc avenir que sigui així.

Victòria (a la porta del carrer): Angelina!

Margarida i Angelina (sobresaltades): Ella!

Angelina: Ella ací!

Victòria (id): Angelina!

Angelina: Ja va.

Margarida: Jo marxo: no podria resistir-la (desapareix per 2a lat dreta)

Angelina: Si, vagi, vagi; ja la rebré jo.

ESCENA VI

Angelina i Victòria

Angelina (Anant al fons, surt a rebre-la i diu): Passa.

Victòria (secament): Bones tardes.

Angelina: Déu ens les doni.

Victòria (mig burleta): Et destorbo?

Angelina (amb serenitat): Si vens en so de pau i la "conferència" no és massa llarga, no.

Victòria (sempre amb ironia): M'agrada la teva franquesa.

Angelina: Ja veus que la cosa no pot començar amb més bones perspectives.

Victòria: Me n'alegro.

Angelina: Espero, doncs, que t'expliquis.

Victòria: Al gra, doncs, Angelina, no ignoro pas la antipatia que em tens, doncs, per més que t'esforcis, no pots deixar de traslluir-la. (Angelina fa un moviment). No, no protestis...Sé que em detestes...però sàpigues que la meva aversió per tu gairebé ratlla en l'odi...

Angelina (interrompent-la): I sense gairebé, Victòria. M'agrada que siguis sincera. Tant de bo ho haguessis estat sempre com en aquests moments!

Victòria: I vinc per a dir-te que no em resigno fàcilment a donar-me per perduda.

Angelina: Però, Victòria...!

Victòria (escoltant-se): Raves fregits! Amb el teu tarannà de mosqueta morta has sapigut interessar a un home que...

Angelina (amb pena): Calla! Gosaràs retreure coses que han quedat en l'oblit?

Victòria (amb sarcasme): En l'oblit? Ja! Bé en saps prou de fer frases escaients! En l'oblit!...

Angelina: He dit quelcom fora de raó? No, tu saps be que no. Per què retreus un passat que tu vas fer al teu caprici?

Victòria: Aquest Ricard que tu estimes...

Angelina: Sí, és cert, no ho nego que l'estimo i molt. I que consti que no en tinc la més petita recança en estimar-lo.

Victòria: Però, en altre temps...

Angelina: Quan ell va declarar-me el que per mi sentia, era ben lliure per a fer-ho, bé ho saps prou. I, sinó, pregunta-li al teu orgullós menyspreu.

Victòria: Ell m'estimava.

Angelina: És difícil d'averiguar, això, Victòria.

Victòria: Només te'n poden fer dubtar els teus gelos.

Angelina: T'equivoques en les teves apreciacions. Sempre li he tingut prou confiança per a no sentir la gelosia.

Victòria (amb sarcasme): No està malament la cosa ! (concentrada) Si el coneguessis bé!...

Angelina: Victòria, no discutim. Passà la teva ocasió...i la menyspreares, no ho oblidis. Quan vaig donar la meva paraula a en Ricard, tos dos érem ben lliures.

Victòria: Però si no haguessis sigut tu...

Angelina: Hauria estat una altra.

Victòria: Ningú, però, no pot evitar que ambdues siguem rivals.

Angelina: Rivals? Rivals per culpa del teu orgull esmicolat, del teu amor ferit. Tu no l'has estimat mai en Ricard, ni l'estimes. No és pas el seu cor el que t''interessa. Això em deixa tranquil·la del tot.

Victòria (perdent la calma): I qui ets tu per jutjar el cor dels altres?

Angelina (amb lleuger menyspreu): Per a jutjar el teu cor no costa gaire.

Victòria (amb exaltació): Què vols dir?

Angelina: No cal que parli més clar, que ja ets prou intel·ligent per a comprendre'm.

Victòria (sarcàstica): Si que em fas favor!

Angelina: I si només has vingut per tot això, podies estalviar-te els passos. Has perdut el temps.

Victòria (amb terrible ironia): No...si ja ho sé que el propvinent diumenge et van les primeres...! Per això he vingut a donar-te l'enhorabona.

Angelina(serenament): L'enhorabona! Que n'enclouen de mala intenció les teves paraules hipòcrites! Si ho conec...!

Victòria: Bé, para compte en insultar-me, eh? Que no t'he dit res que no pogués dir-te.

Angelina (suplicant): Per favor, Victòria, torna en tu! És que sempre he de trobar-te en el meu camí per a barrar-me el pas?

Victòria (implacable): Tu en tens la culpa de seguir el mateix que jo.

Angelina: El Destí ens hi posa.

Victòria (exasperada i sarcàstica): El Destí! La Providència! Mentida, mentida tot!

Angelina: Desgraciada! Per què t'empenyes en amargar la teva vida i la dels altres? Com pot haver-hi en el món tanta misèria...!

Victòria: En tinc la culpa, jo?

Angelina: I doncs, qui? Tu vares menysprear la felicitat que passava al teu entorn. El teu orgull va impedir-te de correspondre a un home. Et semblava això una humiliació. I, després, quan has vist la cosa irremeiable, t'has sentit colpejada en el teu amor propi, i has esbravat la teva impotència amb la murmuració i la calúmnia vil.

Victòria: Angelina!

Angelina: I per això et diuen l'"envejosa", sí. Perquè l'enveja et crema les entranyes.

Victòria: Prou! Galleges molt perquè et sents triomfadora; però encara no és teu, en Ricard: no ho oblidis.

Angelina: Què vols dir?

Victòria (enigmàtica): No vull dir res...Els fets parlaran millor que les meves paraules.

Angelina (amb pena): has de posar-me en una altra intriga com aquella del taller?

Victòria: Per què retreus allò, ara? Jo només vaig fer que anunciar a la Sra Magda el que havia passat: res més. Si les sospites caigueren damunt teu...

Angelina: Tramares molt bé la jugada; però et sortí malament la cosa.

Victòria (irònica): Ja sabem que en l'Anna Maria hi tens l'àngel bo! Ja no pot ser més edificant, el quadre! La futura "cunyadeta"...si s'escau!

Angelina: Victòria, prou! Tu només has vingut a ferir-me, llençant el teu verí sobre meu. Miserable! Arrossegant la teva vida infructuosa, deixes per tot el rastre verinós de la fel que bull en el teu cor. Ànima mesquina, no comprens tota l'abnegació que s'enclou en una sincera amistat. Amistat, amor...! Què t'importa, a tu, això! Entronitzada en el teu inconcebible egoisme, no ets capaç de sortir del teu cercle per a sentir les inquietuds dels grans ideals.

Victòria (rialla sarcàstica): Je, je, je! Ideals dels somiatruites.

Angelina: Déu no et tingui en compte el mal que em fas, i et perdoni com jo et perdono.

Victòria (amb menyspreu i esclatant ferotge): Ni necessito el teu perdó, ni molt menys la teva compassió. La lluita! Sempre la lluita! Ets la rival odiosa, l'entrebanc del meu camí. La Lluita, sempre! I caigui qui caigui.

Angelina (Asseient-se prop de la taula i recolzant el cap entre les mans, esclata en plors): Desgraciada, desgraciada!

ESCENA VII

Les mateixes i Margarida

Margarida (corrent vers l'Angelina): Angelina! Filla! Què tens? (acaronant-la dolçament) Filleta!...(dirigint-se a la Victòria): Miserable! Tu! Tu! Vet-aquí perquè plora la meva filla!

Victòria (sorruda): Ella s'ho ha buscat.

Margarida (enèrgica): Què ella s'ho ha buscat? No ho crec, no ho puc creure. Només tu ets capaç de portar la intranquil·litat a les ànimes. Solament tu...

Angelina (reaccionant): Mare, per Déu! Deixi-la...Que faci la seva via.

Margarida (a Victòria): A què has vingut, eh? M'has de donar compte...

Victòria: No s'enfili, no s'enfili... Ja me'n vaig, ja... (irònica) Que no sigui dit "que es perd per l'escolà".

Margarida (enèrgica): No sense que abans em diguis...

Victòria (irònica): La "nena" li explicarà millor. (Va per a marxar i li'n priva la Sra Arbós que entra agitada pel fons).

ESCENA VIII

Les mateixes i la Sra. Arbós.

Sra Arbós: Victòria! Per Déu, Victòria!

Victòria (alarmada): Què passa? Què és aquesta agitació?

Sra Arbós: El teu pare...el teu pare...!

Victòria: Què? Ha tingut un altre atac?

Sra Arbós: Al poc que has marxat, s'ha trobat una mica molest. De moment, no he volgut fer avisar-te, doncs no creia que la cosa fos tan greu. Després ha empitjorat, i, davant la gravetat del cas, he fet avisar el Dr. Casals i a Mossèn Martí.

Victòria(esverada): Què diu!! Ai, això ´és terrible! Anem, anem! AI, si es morís...! (I marxa enfollida pel fons)

Sra Arbós (A Margarida i a l'Angelina): Perdoneu si, amb la gravetat de l'assumpte, ni tan sols us he donat les bones tardes.

Margarida: És natural

Angelina: Vol dir que està tan greu?

Sra Arbós: No crec que en surti d'aquesta. Ai, pobra Victòria si es mor el seu papà! Quina solitud, la seva!

Margarida: Terrible justícia de Déu!

Sra Arbós: Me n'hi vaig, que aquesta pobra criatura ha marxat com una enfollida.

Angelina: Si per alguna cosa podem ésser bones...

Sra Arbós: Déu vulgui que no hagi de fer falta, però, em temo que dissortadament...

Margarida: Ja ho sap, podeu disposar.

Sra Arbós: Gràcies (adonant-se de la preocupació de l'Angelina) Però.. què té l'Angelina? Us heu tornat a discutir amb la Victòria?

Angelina (amb veu insegura): No, no, Sra Magda, no és res...

Sra Arbós: Com que ella té aquest tarannà tan enrevessat...

Angelina: No hi fa res. En un cas de necessitat, aquestes "petites esgarrinxades" es tiren a l'oblit.

Margarida (apart): Sí, que petites, sí!

Sra Arbós: Admiro la teva noblesa d'ànima, Angelina, i no m'explico...

Angelina: No té importància...

Sra Arbós: Marxo tot seguit. Ja us demanaria, si fes falta.

Margarida: No se n'estigui pas.

Angelina: Estem a les seves ordes.

Sra Arbós: Gràcies. Que Déu us guardi.

Margarida i Angelina: Igualment a vostè.
(Desapareix pel fons la Sra Arbós). Petita pausa.

ESCENA IX

Margarida i Angelina. Aviat l'Anna Maria.

Angelina: Després de tot, es digna de llàstima.

Margarida: Sí, tothom és digna de compassió davant l'adversitat; però, ja costa, ja, de sobreposar-se a la mal impressió, al mal nostre que deixen les criatures mesquines.

Anna Maria (entrant pel fons): Però, què fas avui Angelina? És que no et trobes bé? No s'ha de sortir avui?

Angelina: Sí, si, és clar que haurem de sortir.

Anna Maria: Què passa Margarida? Angelina, a tu et passa quelcom. He vist sortir d'aquí la Victòria, amb molta precipitació. Després, la Sra Arbós...

Angelina: No ho has sentit a dir?

Anna Maria: No, no, si vinc directament de casa i no he parlat amb ningú! Què ha ocorregut? Digues...

Angelina: S'està morint el pare de la Victòria.

Anna Maria: Què dius!

Margarida: Sí, no fa gaire ha vingut la Sra Arbós a notificar-ho a la Victòria que es trobava ací.

Anna Maria: I que segurament hi té no poc a veure amb aquest posat de tristesa que observo en l'Angelina.

Angelina: Deixa-ho...No en parlem més Anna Maria.

Anna Maria: No, no, explica'm... T'ha disgustat... Si ho conec! No pot sortir de casa que no vagi sembrant la discòrdia i el malestar.

Margarida: Que ho sé jo el que han tingut totes dues! Després d'una bona estona de discutir, he trobat l'Angelina plorant.

Anna Maria (a Angelina, impetuosament): Ho veus ? Si ho temia!

Angelina (disgustada): Deixem-ho córrer.

Anna Maria: A mi m'ho ocultaràs?

Angelina: No, no...si no vull pas ocultar-ho; però...per a què disgustar-nos més? Fàcilment podeu comprendre el que ha passat.

Anna Maria: Ha vingut a llençar damunt teu el seu despit, l'amargor de la seva derrota?

Angelina (sense donar-li importància): Sí, si, res més que això.

Anna Maria: Miserable!

Margarida: Deixem-la estar, que prou deu estar passant la seva a hores d'ara. Au, ves ves, Angelina. Endreça't una mica i sortim. Fora preocupacions...i sigui el que Déu vulgui.

Angelina: Però i si ve la Sra Magda i necessita quelcom?

Margarida: Hi aniré jo. Ves, ves... Ja és prou tard, ja. Quina culpa hi tenen l'Albert i en Ricard en tot això?

Anna Maria (somrient): Pobres! Per allà a casa els he deixat, molt atrafegats amb la discussió Deportiva.

Angelina: Vaig doncs a arreglar-me.

Margarida: Sí, si, enllesteix.
(Marxa l'Angelina per 1a lat. Esquerra)

ESCENA X

Margarida i Anna Maria

Anna Maria: Pobreta! Sempre havent de lluitar amb la maldat que vol encerclar-la.

Margarida: A mi ja m'ha fet mala espina que la Victòria vingués aquí. És un ocellot de mal averany. No n'espereu res de bo quan ella rondeja per algun indret.

Anna Maria: Em pensava que després d'aquell fet del taller que tant malament li sortí...

Margarida: Gràcies a tu, Anna Maria.

Anna Maria: La veritat hauria acabat per triomfar.

Margarida: Sí, però, mentrestant, l'Angelina hauria quedat acomiadada, l'odiosa rival triomfant, i nosaltres ho hauríem passat ben malament.

Anna Maria: No fos que la Sra Arbós la protegeix! Ja hauria passat ben "llimada", ja aquesta envejosa.

Margarida: Jo, la veritat, no li vull pas cap altre mal que el tothom la conegués; que, de vegades, amb aparences dolces...

Anna Maria: Deixi's de coses, Margarida; ja la coneix prou tothom. Qui hi resta al seu entorn? Tothom li fa el buit. Les amigues... Quantes amigues té, eh? Com no sigui alguna del seu tarannà...

Margarida: Sembla mentida que no obri els ulls davant de tanta evidència.

Anna Maria: Quan l'orgull i l'egoisme enceguen, costa força de donar-se compte de la realitat. Desgraciada de l'ànima que està presonera per aquestes dues passions! Fàcilment caurà en altres i tota ella serà un erm paorós.

Margarida: Potser Déu li prepara un tràngol terrible per a que obri els ulls a la realitat.

Anna Maria: Jo la planyo en el fons.

Margarida: És que no n'hi ha per menys. Ja té prou pena, ja!

Anna Maria: Si només es fes mal a ella, rai! El lamentable és que la seva malesa no la castiguin les lleis civils.

Margarida: Però, les divines...

Anna Maria: Ah, quin compte davant de Déu!

Margarida (canvi. Adonant-se de que Anna Maria romàs dreta): Però, asseu-te dona. Ja saps que no cal pas que demanis permís per a fer-ho.

Anna Maria: Quan estic nerviosa, ni em passa pe pensament el fer-ho. Aquesta Victòria... No sé pas com hem de fer-ho per a quedar lliures, per a sempre, de la seva perniciosa influència.

Margarida: Ja és trist viure, ja! Però, potser quan ja estiguin casades...

Anna Maria: No me'n fio prou, no. Hi ha persones tant dolentes, que no respecten res: ni edats, ni estats, ni circumstàncies.

Margarida: Doncs jo tinc el pressentiment de que, una vegada consumat això, els demés anirà caient per si sol.

Anna Maria: Tant de bo ho encertis!

Margarida (Transició, canvi): I, ja deu tenir arreglats els papers, també, l'Albert, eh?

Anna Maria (mig sufocada): Per Déu, Margarida!

Margarida (bondadosament): Tonta! Què no ets de casa?

Anna Maria: Sí, sí, és clar... però, aquestes coses...

Margarida: Bé tirarà endavant el "plan" de casar-vos tots en un dia!

Anna Maria: Si no surt cap destorb, sí. Diumenge vinent, tots trona avall.

Margarida: Endavant les atxes, doncs.

ESCENA XI

Les mateixes i Angelina. Aviat Sra Arbós

Angelina: Ja estic llesta.

Anna Maria: Tanmateix no has tardat pas gaire estona en endreçar-te.

Angelina: Les meves coses no ofereixen complicacions de cap mena.

Margarida: Apa, doncs,...no fem esperar més a la gent que ja és prou tard. (van per a marxar i entra la Sra Arbós)

Sra Arbós: Un moment.

Margarida (curiosament): Ha mort?

Sra Arbós: Sí, en aquests moments acaba de finar

Angelina i Anna Maria: Que diu!

Sra Arbós: Sí, ha mort el Sr. Montlleó. Pobra Victòria! Està feta una imatge de la desesperació i sembla una folla.

Margarida: És natural...Estem a les seves ordres. Mani com més li plagui.

Sra Arbós: Vostè pot venir a ajudar-nos a vestir el difunt, i vosaltres (a les noies) faríeu una incomparable obra de caritat d'endur-vos-en la Victòria i distreure-la. Ja sé que no és empresa fàcil després de tot el que ha passat entre vosaltres; però ací està el mèrit del bon cristià: saber perdonar els enemics.

Anna Maria: Ho farem, Sra Magda; ho farem per Déu i per vostè que, per ella...

Sra Arbós: Només que potser ara anàveu a sortir i us devien esperar.

Angelina: Davant d'un cas com aquest, tot el demés deu subordinar-s'hi. No opines igualment, Anna Maria?

Anna Maria: Sí, anem, anem. De passada, avisarem a casa que no ens esperin. Per un dia ja se'n faran càrrec l'Albert i en Ricard.

Angelina: Sí, anem, anem... (Marxen pel fons)

Margarida: Un moment, vinc tot seguit, Sra Magda (Entra per 1a lat dreta)

Sra Arbós: Faci, faci...(Pausa) (Aviat torna la Margarida). Mare de Déu, quins tràfecs!

Margarida (apareixent per on havia marxat): Anem.

Sra Arbós: I deixarà obert?

Margarida: Deixaré la clau al pany, per si tornés l'Enriqueta.

Sra Arbós: Anem, doncs. (Marxen pel fons. S'ha fet fosc. Llarga pausa. Toquen a morts fins a la fi de l'acte)

ESCENA XII

Enriqueta: Mare! Mare! Que fosc està tot això! (encén la llum elèctrica) Quina por fa aquesta casa tan sola!

Natàlia (tota tremolosa): Jo estic tota esborronada! Aquesta campana em posa la pell de gallina:

Enriqueta: És que no hi ha quedat ningú ací!

Natàlia: Deuen ser a la casa del difunt.

Enriqueta: S'haurà mort el Sr. Montlleó?

Natàlia: M'ha semblat que alguna paraula escadussera n'he pescat entre la gent que corrien a casa seva.

Enriqueta: Pobra Victòria!

Natàlia: Sí, amb tot el mal que ha fet, és molt gros aquest càstig.

Enriqueta: Sí, queda sola, ben sola.

Natàlia: Pot anar amb els seus oncles d'Olzinelles.

Enriqueta: Uns quants dies, però després...

Natàlia: Sí, és clar que haurà de pensar en donar un altre caire a la seva vida.

Enriqueta: I aquesta campana que no para! No puc sentir-la. Tinc els nervis ben revoltats. Tornem a marxar?

Natàlia: Com vulguis. No em fa gaire goig, tampoc, l'estar-me per ací.

Enriqueta: Sí, al menys hi fossin l'Anna Maria i l'Angelina...Elles són més fortes, més valentes...

Natàlia: I, jo, en tractar-se de morts...la pell no em toca als ossos (Para la campana)

Enriqueta: Què t'han de fer, eh?

Natàlia: Sí, sí... que t'ha de fer! Veig que tu no les tens pas totes.

Enriqueta: Ves, és que...

Natàlia: Sí, sí, explica'm una història, ara!

Enriqueta: La veritat que...

Natàlia: Sí, la veritat és que tens una tremolina que ni et passés per la pell la corrent "dilèctria"

Enriqueta: Passa, passa, anem...Tornarem a deixar-ho tot com ho hem trobat...i santes Pasques.

Natàlia: I no tens por de que us robin?

Enriqueta(somrient): No, d'això si que no en perilla. Anem I marxa pel fons. Pausa)

ESCENA XIII

Anna Maria, Angelina i Victòria

Anna Maria (portant la Victòria pel braç, amb l'Angelina, pel fons): Calma, Victòria, calma. Què vols fer-hi? Déu ho ha disposat així i no hi ha més remei que sotmetre's a les seves disposicions.

Victòria (desesperada): No era d'esperar, no era d'esperar...

Angelina: Quantes vegades ve impensadament la mort! Això ens ensenya com devem estar sempre preparats.

Victòria (amb creixent desesperació mig inconscient): Però, qui m'ha portat aquí? On soc? On soc?

Anna Maria: Calma't per Déu!

Victòria: Vull anar a casa.

Angelina (fent-la asseure): Ja hi aniràs. Ara asseu-te, reposa. Ja hi aniràs.

Anna Maria: Ves, Angelina, porta-li una copeta de conyac. Em fa por que...(Angelina marxa per la 2a lat dreta)

Victòria: Angelina! Heu dit Angelina! És ací, també? On sóc? On sóc?

Anna Maria (al seu costat): Calma't amiga.

Victòria (mig inconscient): Has dit amiga? Qui ets tu que em dius amiga? És que en tinc jo d'amigues? No, jo no en tinc. M'han deixat sola; isolada com un gos rabiós.

Anna Maria (bondadosament): No, Victòria, no. Nosaltres t'acompanyem.

Victòria: Qui sou vosaltres? Aquesta veu que sento confosament...I aquest maleit tel que cobreix els meus ulls! Quina foscor! On sóc? On sóc?

Anna Maria: De pressa, Angelina.

Victòria: Angelina! Ella aquí! Ella!

Angelina (sortint amb la copa que li fa beure): Té, beu, beu, amiga.

Victòria: Altra vegada amiga!... No, no en tinc d'amigues, no en tinc! Les he perdut totes, totes!

Angelina: No, totes no Potser les que creus més enemigues.

Victòria (refent-se i exaltant-se gradualment): Aquesta veu,...aquesta veu... Ah! Es desfan les ombres dels meus ulls! On sóc? A casa de l'Angelina? (aixecant-se d'una revolada), Aquí, amb la meva rival! Com he vingut a parar ací? (veient a l'Anna Maria) Ah, tu també, Anna maria, tu també? Com he vingut aquí?
(Toquen a morts, Desesperació gradual)

Anna Maria: Calma.

Victòria (amb creixent desesperació): Ah, sí, sí...aquesta campana! Aquesta campana que torna a la realitat! Sola, sola!! (acaba en gran plor)

Angelina (anant al seu costat, com l'Anna Maria): No, sola no, Victòria. Déu ens mana perdonar i fins estimar els nostres enemics. Nosaltres et perdonem i t'obrim els braços. (fent acció d'abraçar-la)

Victòria (amb gest de desesperació): Obrir-me els braços! A mi! A mi! A un monstre! No, no...jo estic maleïda! Maleïda!!

Anna Maria: Victòria, reporta't, que Déu podria castigar-te.

Victòria (amb forta desesperació): Encara no m'ha castigat prou? He quedat sola, orfe en mig del dolor i la indiferència.

Angelina: Oblidem el passat i siguem amigues.

Victòria: El passat! El passat! (rialla histèrica). Ja, ja ja! No, no s'esborra així com així un passat tan negre.

Anna Maria: Allunya de tu la desesperació. Tu encara pots redimir-te i fer la teva vida fructuosa. Encara pots salvar-te i donar fruits de caritat.

Victòria (amb dolorós sarcasme): Bellíssim llenguatge que no puc entendre! Fruits de caritat! No, no...sóc l'"Envejosa"! només que l'"Envejosa"! (ja per marxar)

Anna Maria (suplicant): No, Victòria, no marxis.

Angelina: Per Déu!

Victòria: Deixeu-me. Ací m'ofego; em cauen a damunt les parets. A casa, a casa...! A ofegar el meu dolor al costat de la tomba! (I marxa desesperada, ràpida pel fons)

Angelina (consternada): Està perduda.

Anna Maria (vibrant de l'emoció, solemnement): No, ara és quan s'acosta més a Déu. Anem, que amb l'ajut del Cel, la salvarem! La salvarem!

(I marxen, seguint-la, precipitadament, mentre cau el TELÓ amb rapidesa).

FI DEL 2n ACTE

TERCER ACTE

Han passat 8 anys dels actes precedents. L'acció a Olzinells, on viuen ara l'Angelina i la Victòria, amb llurs famílies. El present acte transcorre a la casa de l'Angelina, moblada senzillament, però amb bon gust i elegància.
A l'aixecar-se el teló hi ha en escena la Margarida, que endreça. Després de breu pausa, entra la Sra. Arbós, començant l'escena.

ESCENA I

Margarida. Tot seguit la Sra Arbós

Sra Arbós (pel fons): Margarida!

Margarida: Caram! Vosté, Sra Magda?

Sra Arbós: Ja ho veu.

Margarida: I doncs, quin bon vent la porta per ací?

Sra Arbós: Coses del negoci. He hagut d'anar a casa del Sr. Farrús, per qüestions de robes, i he pensat: "has d'anar a veure la Margarida"

Margarida: Ben fet. I jo que me n'alegro força! Però, segui, segui...Amb tota llibertat, ja ho sap: com si fos a casa seva.

Sra Arbós (s'asseu): Mercès. Però ara us destorbaré, jo, Margarida.

Margarida: Vol callar? Vosté, mai no destorba.

Sra Arbós: Oh, gràcies, gràcies.

Margarida: I doncs, què diuen per allà a Vilablanca?

Sra Arbós: Que voleu que diguin! Si fa no fa... Amb els dies que vos sou a fora, poca cosa.

Margarida: No s'enyora l'Enriqueta?

Sra Arbós: Només un poc. Va dir-me que avui vindria.

Margarida: I és clar...deurà portar la Natàlia?

Sra Arbós (somrient): Com vol que marxi l'una sense l'altra? Amb l'amistat que es tenen...

Margarida: Sí, bona, ben forta i constant. Ja només pot comparar-se amb la que sempre s'han tingut l'Anna Maria i la nostra Angelina.

Sra Arbós (somrient): Oh, i ara, essent cunyades...

Margarida: Sí, és clar: com dues germanes s'estimen. Sempre ho han fet igual, per això. Mai no han tingut entre elles el més petit disgust.

Sra Arbós: Ja podeu ben dir-ho. I...ja es fa força gran la nena?

Margarida (joiosa): Força, força... És més maca! Però ara no hi és per ací. Ja deu ésser a jugar amb la Regina. No poden passar l'una sense l'altr.

Sra Arbós: No és la de la Victòria aquesta Regina?

Margarida: Sí, la que va afillar-se ara farà uns set anys.

Sra Arbós: Ja ho sé, ja ho sé... però hi ha tantes Regines. Ves, qui ho havia de dir!...Les mares "tan a mata de gotlla" i les nenes tant amigues. Aquesta nena l'ha fet canviar molt a la Victòria.

Margarida: Que si l'ha fet canviar? No és pas coneguda. No sembla la mateixa d'aquells temps, no. És tota una altra. I com l'estima a aquest àngel de Déu. Ni que l'hi hagués donat la vida ella!

Sra Arbós: Encara que no l'hi hagi donat la vida material, li està donat la de l'ànima, que val molt més. Cap maternitat més elevada que la que sap donar a llum fills sobrenaturals, formant-los a imatge de Déu. Bona idea tingué, bona, de fer aquesta noble acció que la redimeix.

Margarida: Vol dir que sortí d'ella aquesta decisió?

Sra Arbós: Després de la mort del seu ppare al cel sigui, en la temporada que passà amb els seus oncles d'ací a Olzinells, prengué l'esmentada decisió, després de demanar el parer de Mossén Escribà.

Margarida: No és el Sr. Rector d'aquesta vila?

Sra Arbós: Sí, i com que és un senyor tant bo i tant savi, trobo que estigué molt encertada la Victòria en anar a consultar-lo.

Margarida: Ves, qui ho havia de dir! I sembla tota feliç, ara.

Sra Arbós: És que ja la seva vida no és un erm, sinó una florida de nobles afanys.

Margarida: Jo només voldria que fessin les paus amb l'Angelina.

Sra Arbós: Que encara estan renyides després de tants temps d'aquells tristos fets?

Margarida: Tant com renyides, no; però, quan es troben, amb to i que procuren dissimular, no poden acabar d'arrencar de sí aquell passat, al qual, potser ben a despit seu, encara estan encadenades.

Sra Arbós: I on és ara l'Angelina?

Margarida: Deu estar atrafegada amb les seves coses. Hi ha molta feina en aquesta casa. Per això vaig decidir-me a venir, doncs encara seran uns quants dies fora en Ricard i la seva mare.

Sra Arbós: Oh, i també deuen tenir l'hereuet...

Margarida: I tant! Qualsevol el disputava a la seva padrina!

Sra Arbós: Ja deu començar a ser grandeet.

Margarida: Per allà als quatre anys, deu tenir.

Sra Arbós: Ai caram, l'Angelina! Tota una mare de família, ella!

Margarida: I l'Anna Maria, què fa? No té ganes d'estirar-se un dia cap ací?

Sra Arbós: Que n'està, també, d'enfeinada! Precisament, no fa gaires dies tenia un xic malaltet, el menut.

Margarida: Però ara ja el deu tenir bé...

Sra Arbós: Sí, gràcies a Déu.

Margarida: És ben feliç, també.

Sra Arbós: Ja s'ho mereixien, ja, tant ella com la teva filla i força (canvi) I de l'Enriqueta, què en farem?

Margarida: Aquesta sembla no tenir massa pressa.

Sra Arbós: I això que ja en deu tenir per allà el vint-i-sis.

Margarida: Poc que hi pateix en això.

Sra Arbós (somrient picarescament): De totes maneres, jo crec que farem un tractot amb en Daniel.

Margarida: El que Déu vulgui, Sra Magda, el que Déu vulgui. És ell qui mana.

ESCENA II

Les mateixes i l'Angelina (per la 1a lat. Dreta)

Margarida: Hola! Bon dia ens doni Déu.

Sra Arbós: Hola xica!

Angelina: Com ho passa, Sra Magda?

Sra Arbós: Ja ho pots veure...

Angelina: Per a vostè els anys no passen.

Sra Arbós: No passen, no! Ves si no passen! Ja t'ho explicaran...!

Angelina: I la seva família?

Sra Arbós: Tots bons, gràcies a Déu.

Angelina: El Sr. Arbós deu continuar tan trempat com sempre i amb el seu tarannà habitual?

Sra Arbós: Ell rai! I tu, trapecerona, com et va per aquí? Ets tota una "madam"

Angelina: Vosté si que...! Amb això de les revistes de modes, ens "pesca" alguna parauleta...de moda, de quan en quan.

Sra Arbós: Què vols fer-hi? Coses de l'ambient en que es viu. "Qui remena oli els dits s n'unta"

Angelina (somrient): Ja s'explica la cosa.

Sra Arbós (petita transició): Què, ja es va fent gran la mainada?

Angelina: Prou, prou. Si vegés en Jordi no el coneixeria. Com s'ha desenvolupat aquesta criatura!

Sra Arbós: "Estic" que el tens fora.

Angelina: Sí, van endur-se'l en Ricard i la mamà.

Margarida: Ja li he dit.

Sra Arbós: Ai, caram! Com van canviant els temps. Vuit anys.

Angelina: És la vida, Sra Magda, és la vida.

Sra Arbós: Vosaltres...–qui ho diria que sou aquelles damisel·les gentils dels somnis de nina! Ja tenim damunt vostre totes les preocupacions i afanys de les famílies que van creixent i s'obren pas a la vida. I nosaltres, Margarida, cada dia més de cap a terra.

Margarida (filosòficament): Ja acabem de representar el nostre paper en el gran teatre del mon.

Sra Arbós (amb tristesa): Vostè, al menys l'ha representat d'una manera completa; que jo...

Angelina: No s'entristeixi, senyora...Vostè no en té cap culpa de que Déu no s'hagi dignat concedir belles flors al jardí del seu amor.

Sra Arbós (melangiosa): És trista la fesomia d'un arbre sense fruits.

Margarida: Què hi farem! Ha d'haver-hi de tot en aquest món pel que es veu.

Sra Arbós: Si, almenys, fos possible el que ha fet la Victòria!... Però el meu marit és molt primmirat per aquestes coses; i com que ha sentit a dir tantes coses. Desagradables dels fills adoptius...! Desconeixent els seus antecedents és molt arriscada la cosa.

Margarida: Poc que les ha fet aquestes reflexions la Victòria! Miri si n'ha sigut de decidia ella...! No s'ha preocupat pas, d'aquestes filosofies del Sr. Arbós. I miri si no és un àngel la Regineta!

Angelina: Déu ha premiat l'acte generós de la Victòria, Cóm ha canviat ella, cóm ha canviat! Podria haver escollit una criatura ja lliure de les dificultats dels primers mesos de la vida i haver-se-la endut, ja, grandeta. No obstant, se l'endugué recent nascuda i ha passat totes les dificultats, tots els moment d'afany que porten en si els primers passos del desvetllament d'una vida humana. I l'ha cuidat com si l'hagués donat l'éss, l'ha vetllat curosament en els moments difícils de les malalties i mai no ha tingut un moment de desfallença. Se li ha de fer justícia: la millor de les mares no ho hauria fet com ella.

Sra Arbós: M'admira tanta abnegació... i fins i tot que n'estiguis tan assabentada d'aquests detalls.

Angelina: Com n'està, també, L'Anna Maria. D'aquell dia de desesperació en que mori el seu papà -al cel sigui- que no l'hem abandonat, i hem seguit tots els moments de la seva regeneració. Com pot canviar un caràcter l'intervenció divina!

Sra Arbós: Sí que foi un aví terrible, sí, la mort del seu pare!

Angelina: Afortunamdament, sapigué la Victòria reaccionar a temps, i ara és una santa. Si hi parlés!... No l'ha vist?

Sra Arbós: No, no, però pensava anar-hi abans de retornar a Vilablanca. No calia, sinó, que em diguessis tot això! Me'n vaig a veure-la. Ja deuen ser més amigues, ara, oi?

Angelina: Ves...que li diré! És clar que no hi ha aquella rabiosa antipatia d'abans -ni molt menys-, però queda encara, una ombra estranya inexplicable, que no pot acabar de dissipar-se. Ja prou m'hi esforço en allunyar-la, però no acabo de lograr-ho. I, ella,...ella, ai, no sé! Sembla que es senti humiliada en la meva presència i no gosa entaular una relació en el terreny de la franquesa oberta i decidida.

Sra Arbós: Hem de fer els possibles per esborrar-les aquestes diferències. Ja veus que fins la Providència s'empenya en no voler-vos separar! Totes dues a la mateixa població, i gairebé, veïnes...

Margarida: Oi que es ben cert!

Angelina: Sí, sí, ja té raó, ja...

Margarida (a Sra Arbós): Sap qui la lograrà la reconciliació? No ho saps?

Sra. Arbós: Com no sigui l'Anna Maria...

Margarida: Ca! No ho cregui. Aquests dos àngels que sempre juguen junts la lograràn: la Regina i la Florinda.

Angelina: Jo no sé pas quin estrany desfici és el seu. Ves si n'hi ha de nenes! Doncs, res.. només solen jugar elles dues.

Sra Arbós: Tenen la mateixa edat?

Angelina: La nostra té un any més.

Sra Arbós: Això no és res.

Enriqueta (des del carrer): Gent!

Angelina: Mira..! Ja la tenim ací!

ESCENA III

Les mateixes i Enriqueta (pel fons)

Enriqueta: Bon dia ens doni Déu.

Les demés: Bon dia.

Sra Arbós: T'han donat festa, avui?

Enriqueta: Sí, fins dilluns. I ves, tants dies sola allà...francament, una s'hi enyora una mica. Primerament, marxà l'Angelina i ara la mare...(fent-li una moixaina). Què tal mameta'

Margarida: Molt bé, princeseta...I tu?

Enriqueta: Com un gínjol (anant a sa germana i amanyagant-la). I tu, gran dama, com vas?

Angelina (rient): Ja t'arreglaré que "gran dama", ja! Sempre estàs de broma tu.

Enriqueta: Sí, sempre...menys quan corre la rateta per dins.

Sra Arbós (somrient): La "rateta"! Bé ho ets prou tu de rateta!

Enriqueta: Però que no la sentiu a la Sra Magda? Si que està inspirada avui!

Margarida (somrient, amb picardia): És que haurà fet un bon negoci amb el Sr. Farrús.

Sra Arbós (id.id): Sí, vaia un "pájaro" ell per deixar-se caçar! La sap més llarga que "La Gaceta"

Margarida (el mateix joc): Fa anys que coneix el "paño". Ja no hauria d'ésser comerciant en roba.

Enriqueta (amb canvi marcat): Bé, però observo que està molt quieta aquesta casa.

Angelina (rient): Què hi voldries, doncs? La revolució social?

Enriqueta: Encara com no t'has emportat la Natàlia!...

Enriqueta: Ja farà cap, ja. S'ha aturat amb unes amigues.

Margarida (somrient): Així, tanmateix, ha vingut?

Angelina (id): Volíeu que no?

Enriqueta: Deia de la quietud d'aquesta casa perquè veig que tampoc hi ha la nena. Què n'heu fet de la Florinda? També és fora?

Margarida: Només faltaria que també hi fos! Encara no n'hi ha prou de que s'hagin endut el nen?

Sra Arbós: Bé, jo, amb el vostre permís, me'n vaig a veure la Victòria.

Enriqueta: Què fa? Està bona?

Angelina: Bona, i sembla molt satisfeta.

Enriqueta: No és pas estrany: té una nena que és un àngel. M'agradaria veure-les.

Sra Arbós: Si vols venir...

Enriqueta: No, hi aniré més tard, acompanyada de la Natàlia.

Angelina: Allí hi trobaràs, segurament, la nostra menuda.

Enriqueta: Així, són ben amigues amb la Regina?

Margarida: Sembla com si s'haguessin criat juntes.

Enriqueta: Meravelloses disposicions de la Divina Providència!

Angelina: Ja ho veuràs. Al principi, tant la Victòria com jo, sentíem certa repugnància a que s'acompanyessin l'una amb l'altra. Potser aquells fets, tant recents encara...Però, ves, com que els pobres angelets no hi tenen cap culpa de l'antipatia de les mares...

Sra Arbós: Naturalment. Bé, fins una altra estona.

Les demés: Passi-ho bé. (Marxa pel fons la Sra. Arbós. Petita pausa)

ESCENA IV

Les mateixes menys la Sra Arbós

Margarida: Nena, tu deus estar cansada i encara deus haver d'esmorzar.

Enriqueta: No m'he cansat gaire, no.

Angelina: Bé, no t'anirà malament es reposar les teves forces. Apa, anem, que et farem una mica d'esmorzar.

Enriqueta: He menjat quelcom abans de sortir de casa.

Margarida: Ja estaràs tipa amb el "quelcom" Passa, passa i deixa fer a la germana.

Enriqueta (somrient a l'Angelina): És que vols fer-me els "honors" de la casa actuant en el teu paper de "jove"?

Angelina: Romancera! Au, anem, anem, que no curaràs mai.

Enriqueta: De la malaltia de l'optimisme, Déu no vulgui guarir-nos-en (rient) Je, je, je!

Margarida: Ja és ben bé ella mateixa! Mare de Déu, i quin parell de "cascavells" amb la Natàlia!

Enriqueta: Sí, allò de..."dos iguales para hoy"... (I desapareixent rient per 2a lat dreta) Pausa.

ESCENA V

Florinda i Regina (pel fons)

Regina: Tinc por de que em renyarà la mamà.

Florinda: Ja s'ho pensarà prou que has vingut amb mi.

Regina: Sí, però no ho vol que m'allunyi gaire de casa.

Florinda: Té por de que t'atropellin els cotxes?

Regina: Ves, no ho sé...no sabria pas dir-t'ho. Fins arribaria a suposar que no li agrada pas molt de que jugui amb tu.

Florinda: Vols dir?

Regina: No hi fa gaire bona cara, no.

Florinda: però,... no te n'ha privat mai, oi?

Regina: No, no,...això no.

Florinda: Sembla que no són gaire amigues amb la meva mamà

Regina (ingènuament): Vols dir?

Florinda: No sé perquè no han d'ésser amiguetes com som nosaltres, oi?

Regina: Jo no ho entenc...no ho sé... La teva mamà mai no vé a casa eva.

Florinda: Ni la teva tampoc ve ací.

Regina: A mi m'agradaria força que fossin ben amigues. I a tu?

Florinda: No faltaria més!...Llavors tindríem molta més llibertat per a jugar juntes i anar de l'una casa a l'altra.

Regina: Ja ho fem prou ara, ja.

Florinda: Sí, però sempre amb una miqueta de por. I a mi m'agradaria tant que també les nostres mamàs es visitessin i s'estimessin força!...

Regina (ingènuament): No sé perquè no hem de ser tots ben amics. Nostre Senyor, ja ho vol.

Florinda: Vaia si ho vol! El que no vol és que hi hagin renyines i males cares.

ESCENA VI

Les mateixes i Enriqueta. Aviat Natàlia

Enriqueta (per 2a lat dreta, somrient): Què diuen aquestes grans damisel·les?

Florinda (tirant-se als seus braços): Tieta maca!

Enriqueta (besant-la): La meva preciositat!

Florinda (assenyalant-li la Regina, qui resta aturadeta, a un costat): I la Regina, no la veus?

Enriqueta (conmoguda, acaronant-la): Àngel de Déu! I quin bon cor té aquesta reineta nostra. (A Regina, obrint-li els braços). Vina, vina, Regineta, què no vols dir-me res?

Regina: (hi va corrent, tirant-se als seus braços. Enriqueta l'amanyaga): Amigueta!

Enriqueta (tenint-les abraçades): Àngels de bondat! Així: sigueu sempre, sempre ben amigues. Que mai el verí de l'odi no toqui el vostre cor. Sols així sereu felices en aquest mon.

Florinda: Si ho som més d'amigues!... Oi, Regina?

Regina: Mai no ens enfadem.

Enriqueta: Déu vulgui que duri sempre. I ara, com ja sé que sou una mica llaminerotes, ací tenim alguna cosa que es deixarà llepar. Au, teniu, bones minyones. (donant-los-hi caramels)

Florinda: Gràcies, tieta, gràcies

Regina: Moltes gràcies

Enriqueta: Em penso que la mamà et demanava, Florinda. (les tres a l'ensems)

Regina: Marxo, doncs.

Florinda: No, no, vine amb mi.

Regina: Però la mamà...

Natàlia (entrant pel fons): Hola gent! (a Enriqueta)Noia! Si que estàs ben acompanyada!

Enriqueta (somrient): Ja ho veus.

Regina i Florinda: Bon dia tingui.

Natàlia (fent-los-hi una festa): Hola, maques!

Florinda: Marxem, tieta, que no voldria que s'enfadés la mamà

Enriqueta: Sí, si, anem.

Regina i Florinda (A Natàlia): Passi-ho bé.

Natàlia: Adeu, bufones.

Regina i Florinda (a Enriqueta): Fins després.

Enriqueta: Adeu (les dues nenes marxen per la 2a lat dreta. Petita pausa. Transició i canvi).

ESCENA VII

ENRIQUETA I NATÀLIA

Enriqueta: I, doncs, què contes de bo?

Natàlia (amb còmica reserva): Que em caso.

Enriqueta: Bomba! Si que t'ho portaves callat!

Natàlia (misteriosament còmica): No és cosa per a fer soroll aquesta.

Enriqueta (fingint-se enotjada): Però, a mi...

Natàlia: Perdona: volia donar-te una sorpresa.

Enriqueta: No serà pas amb en Canut Rafeques?

Natàlia(fingint cremar-se): Tornem-hi amb el Canut i el Banyut!

Enriqueta(somrient): Ja t'enfades? Ho deia perquè...

Natàlia: Sí, gairebé, no hi he tingut mai una paraula!

Enriqueta: Oh, ves, això de tant secret... qualsevol creuria que et sap greu de publicar el nom de l'afortunat "galán"

Natàlia (amb còmica seriositat): Senyoreta: tinc l'"honor" d'anunciar-vos les properes noces del Sr. En Baldiri Ballarí Bellugadissa amb la distingida i simpàtica senyoreta Natàlia Brotons Portussacs. Dita "ciri mònia" està assenyalada per a la primera quinzena del propvinent octubre.

Enriqueta (fent exagerades postures): Rebròquils escalivats! Aquesta si que ha caigut com una bomba. No solament no m'imaginava un esdeveniment tant important, sinó que ni tan sols sospito d'on pot ésser aquest famós pretendent. Perquè de Vilablanca no ho és pas, doncs em sembla que el coneixeria. No conec allà cap Baldiri. Aquest nom tan estramòtic només l'havia sentit en unes coples que diuen: "En Baldiri perd un ciri pel camí del cementiri..."

Natàlia: Això és el deliri! I quin martiri! Vaia unes coples més fúnebres! Mai no les havia sentit!

Enriqueta: és que mai no n'he sabut la música: només la lletra. Vaig sentir-ho a una gitanan molt guilla que, de vegades passava a comprar pells de conill.

Natàlia: No era pas ala “Pastanaga”

Enriqueta: La mateixa. Què la coneixes?

Natàlia (amb èmfasi i passejant-se): No tenia l’honor de coneixe’m! Sols la coneixia de vista. La veia tant amb aquells aires de...”brújula”...ai! de bruixa”.

Enriqueta (amb còmics escarafalls): Tu, para compte, eh? Tinguis coneixement. Encara que fos bruixa o deixés de ser-ho, no tenim dret de criticar a ningú.

Natàlia (amb còmica ironia): Vaja! Ja torna a sortir la virtuosa. Jo no sé quina borratxera de virtuosisme t’agafa alguna vegada. No sé perquè tens tantes manies. Bé ho saps prou que no m’agrada ficar-me on no m’importa!...

Enriqueta: (amb sornegueria): És clar que no (op) (Amb una mica més...)

Natàlia: Què deies alguna cosa?

Enriqueta: Deia que no sé pas qui és.

Natàlia: Qui?

Enriqueta: Qui vols que sigui? El teu famós Baldiri; aquest galdós pretendent.

Natàlia: ´És d’ací, d’Olzinells. Ara, no fa gaire, me n’estava fent un parlamentot la Sra Berenguer de Farrús.

Enriqueta: També és casamentera l’esposa del Sr. Farrús? Encara com no ho ha fet dir per la Sra Magda.

Natàlia: Deu creure que no es relaciona massa amb mi, ves.

Enriqueta (amb còmica ironia): I bé, te n’haurem de donar l’enhorabona?

Natàlia (rient): o el pèsam.

Enriqueta: Es diu el condol i no el pèsam.

Natàlia: Ja volia dir que no hi tinguessis a dir!

Enriqueta: Bé, deixa-ho córrer...l’enhorabona i fora.

Natàlia (fent l’esverada, còmicament): Però, què et creus que va de debò tot això?

Enriqueta (còmicament): I doncs, què, per a riure? Què són coses de riure aquestes?

Natàlia: Bé dona, no et precipitis. Tot el que t'he contat, fins i tot l'anunci de tant galdoses noces, és obra d'aquella oficiosa senyora.

Enriqueta: I tu, no hi has donat la teva aprovació?

Natàlia (rient i amaganyant-la): Que no faltava el "visto Bueno" de la meva simpatiquíssima ressalada? Eh, què hi dius tu?

Enriqueta: Ai, aquesta sí que és bona! Que vols que hi digui jo? Què no és cosa teva? Sense conèixer n'aquest improvisat promès, que vols que et digui?

Natàlia (rient): Tampoc el conec jo.

Enriqueta: Així si que faràs goig!Però,..bé deus tenir-ne alguns antecedents.

Natàlia (treient-se'n un del moneder): Aquí tens un retrat en que m'ha proporcioant la Sra de Farrús. "Examina els seus antecedents fasonòmics."

Enriqueta: A veure... (se'l mira i se'l remira, exageradament). No està mal, no,...sobretot mirat en una nit de fosca (Riu)

Natàlia (posant-se a riure també): Bojota! Però...mira-te'l ben mirat, dona. No et sembla que té un front de savi, uns ulls definitius i un mosset...?

Enriqueta (rient): ...d'escarxofa.

Natàlia mig enfadada, còmicament): T'hauràs de posar ulleres, nena, i fer una novena a Santa Llúcia.

Enriqueta: Bé, no t'hi cremis...

Natàlia: I aquesta boca, amb aquests llavis tan ben dibuixats?

Enriqueta (rient): Em sembla que l'hauràs de fer tu la novena a Santa Llúcia. Que no veus que és un campanar sense campanes?

Natàlia (còmicament enutjada): Això és tant com dir-li desdentegat.

Enriqueta: Bé, ja t'ho diré, no em xoca la seva "fatxa", ni tampoc el seu tipus. Si sembla un tap!

Natàlia (prenent-li): Porta, porta, burleta! Ves que li trobes a n'aquest bon mosso!

Enriqueta: Res d'agradable no li trobo. I tu?

Natàlia: Jo? (després d'una breu pausa) Jo, tampoc.

Enriqueta: I, doncs, què penses fer? Ja veus que en l'aspecte físic...

Natàlia (còmicament molt misteriosa): Bé, però, pel que m'ha dit...té una ermilla molt atapeïda.

Enriqueta (amb repugnància): I això?

Natàlia (rient): Mira, va dir-me una vegada una persona que res no tenia de tonta, que "boig per boig, que tingui pessetes".

Enriqueta: Ah, si és aixís...ja t'ho faràs. Si, al menys, és ben intel·ligent i simpàtic.

Natàlia: Crec que no sap ni la taula de multiplicar i que s'entrebanca molt llegint. En quant a simpàtic, com que no el conec...

Enriqueta: Si més no, mentre no tingui tares de salut o defectes físics greus...

Natàlia: No gran cosa...Total és curt de vista, una mica dur d'orella, i només pateix del fetge, del païdor i de la melsa.

Enriqueta (esclatant a riure): El judici final! Plega, plega, que aviat cauria malalta jo i tot. Ja estàs ben arreglada. I... deu ser jovenet, oi?

Natàlia: Només té...uns 47 anys.

Enriqueta (rient): Alça, petit, alça!

Natàlia (còmicament seriosa): Així m'aconselles que no?

Enriqueta (rient): Tu mateixa! Si vols casar-te amb una farmàcia ambulant... Perquè deu anar ple de potets de "potingues" Je, je, je !

Natàlia (seriosa): Doncs, "de lo dicho no hay na" Ho dius tu? Sentència de jutge.

Enriqueta (rient): Però...mira que ets deixò! Ets tu i no jo qui ha de determinar.

Natàlia: Ja ho està. Fet i fet, em quedo amb en Manel.

Enriqueta: Sempre m'ho havia pensat que, a la fi, lligarien caps amb aquell "cap-gros"

Natàlia: Bé, ara tu no el maltractis, pobret!

Enriqueta: Oh, és que li té bastant...!

Natàlia: Deixem-ho córrer...

ESCENA VIII

Les mateixes i Angelina

Angelina: Ja volia dir jo! Vet aquí perquè la germaneta ja s'hauria entrebancat. Ja ha trobat bon ganxo,ja! Cascabellets!...

Natàlia (còmicament): Hoooo...la!

Enriqueta (a Natàlia, per l'Angelina): Deixa-la dir!

Angelina (rient): Mira aquesta! Amb quin tot ho diu! A veure si ara li faràs creure que soc una sogra *remugante*.

Natàlia (A Angelina): On tens la gent, noia?

Enriqueta: Repapieges tu també! La petita no viu a Barcelona sinó a Lleida.

Natàlia: Oh, com que has dit a la capital, he entès la nostra la de la província.

Angelina: Si que t'ho han de donar mastegat, també!

Natàlia (amb còmica resignació): Tonta que és una!

Enriqueta: Pobra Natàlia! No hi ha dret: tots li estem a sobre.

Natàlia (bonatxonament): Això rai!

Angelina (a Enriqueta): Vés, vés a esmorzar (a Natàlia) I tu també si en vols.

Natàlia: Mercès. Ja ho he fet avui. És, ja, bastant tard.

Enriqueta: Si, Déu n'hi do! Jo ja ho he fet, poc o molt; però aquesta gent s'entesten en que hi torni...Doncs, haurem de tornar-hi, vet-ho aquí.

Angelina: Passa, romancera, passa.

Enriqueta: Anem, Natàlia.

Natàlia: Què hi faré, jo?

Enriqueta: Anem, que t'entretindràs amb les nenes. A tu que t'agrada tant...!

Angelina (amb picardia): Potser li agraden més els nens...

Enriqueta (id.id, rient): Si acàs, de pel en barba.

Natàlia (fingint-se enutjada): Ja voli dir jo! Teniu sort que soc de bona pasta!

Enriqueta: Ja tens raó, ja!

Natàlia (el mateix joc que abans): Però, me'n cansaré de ser-ho. Vaia si me'n cansaré! D'ara en endavant...

Angelina: Para el carro, para; que el dia que deixis d'ésser de bona pasta perdràs el vuitanta per cent dels teus atractius. No deixis de ser-ho..(mimant). És el millor que es pot ésser. N'hi hagués força de gent de bona pasta!

Natàlia (rient): Calla, calla, predicadora, que no curaràs mai, aduladora!...
Angelina (donant-li un copet amistós): Passa... (I la fa entrar amb l'Enriqueta per 2a lat, dreta)

ESCENA IX

Angelina i aviat Victòria

Angelina: Formosa edat d'il·lusions! Que felices són totes dues! (Pausa, s'asseu prop de la taula i treballa. Resta pensativa). I tu, no ho ets de feliç, Angelina? (Pausa). No has arribat al cim de les teves aspiracions? (Pausa) Ets esposa amant i molt amada...ets mare venturosa...(Pausa). Però hi ha quelcom que entela la meva felicitat. Aquesta Victòria,...aquesta Victòria...! (Pauseta. Resta pensativa)

Victòria (apareixen pel fons): Ella!.. (cridant-la) Angelina...!

Angelina (aixecant-se, sorpresa): Victòria!...Tu..!

Victòria (suaument): Si, jo,,, T'estranya, veritat? Jo que no vinc mai per aquí. (Es parlen sense duresa, tristes)

Angelina: No vens perquè no vols. Ja saps que sempre està oberta per tothom aquesta casa i no has de ser tu una excepció.

Victòria melangiosament): Tampoc tu no vens a casa meva.

Angelina: Ai, Victòria! Que jo no puc explicar-me, com després de vuit anys, encara hi ha om bres entre nosaltres.

Victòria: És que podem evitar que aquell passat graviti sempre damunt les nostres ànimes com a llosa de plom? És la fatalitat que assenyala el nostre camí.

Angelina: L'ombra d'un home, haurà de separar-nos sempre, sempre?

Victòria: No, Angelina, no. Ara si que puc parlar-te sense cap recança referent a aquest assumpte. Tot allò és ben mort en el mon dels meus records.

Angelina (amb sotsobre): Però en queda, sembla, les ferides mal cicatritzades.

Victòria: Sí, quelcom estrany hi ha entre nosaltres que no s'explica. Aquella muralla de gel que mai no podrà fondre's del tot. Ja és molt que no hi hagi odi.

Angelina: Odi?

Victòria: Sí, jo t'havia odiat; t'havia detestat d'una manera rabiosa, entaulant la lluita d'una manera total. Després...la mort del meu pare...(amb veu tremolosa) aquell terrible cop en la meva vida.

Angelina: Oh, per favor, Victòria...! no portis a la teva imaginació records tristos.

Victòria: De vegades, no és possible d'evitar-ho.

Angelina: Però, asseu-te; parlem una mica.

Victòria: Havia vingut a cercar la Regina, que em té amb ànsia, doncs fa estona que no la veig. Perquè,,, suposo que és aquí.

Angelina: I no ha de ser-hi! Si sempre estan juntes amb la meva! No poden passar l'una sense l'altra.

Victòria (mig contrariada): No m'explico aquesta rara afició.

Angelina (solemnement): Designis inescrutables de Déu.

Victòria: Quan ha vingut la Sra Arbós, se m'ha escapat amb la teva i no l'he vist més (amb cert temor). No seran a jugar a la carretera?

Angelina: No ho crec. Se n'haurien adonat l'Enriqueta o la mare.

Victòria: És aquí l'Enriqueta?

Angelina: Sí, amb la seva inseparable Natàlia. I les nenes, amb elles.

Victòria: Però, potser distretes les grans amb les seves coses...

Angelina: No ho creguis.

Victòria: Sembla que se sentirien. I si haguessin sortit per la porta del corral. Ai, Angelina, que no estic pas tan tranquil·la, no! Vaig a mirar...

Angelina: Mare de Déu, que ets patidora!

Victòria (amb emoció): Sóc, sóc,... el que mai no havia sigut! (i marxa corrent pel fons. Petita pausa)

ESCENA X

Angelina. Tot seguit Anna Maria

Angelina: I tant com ho és el que mai no havia sigut! Qui l'ha vista i quei la veu!

Anna Maria (del carrer): Angelina, Angelina!... (i entra)

Angelina (amb crits de goig tirant-se als seus braços): Anna Maria! Germana!

Anna Maria: Què fas? Com estàs? I els teus? I la nena?

Angelina (deixant-la i rient): Calla, terratrèmol, per favor! Sembles una tempesta. Dona'm temps per a contestar cada una de les teves preguntes i no m'atabalis.

Anna Maria (sense fer-ne cas): En quant a tu, ja no cal que t'ho pregunti com estàs. Bé es veu prou que estàs satisfeta! A l'Enriqueta també l'he vista aquest matí. I la teva mare?

Angelina: Sempre trempada ella.

Anna Maria: I, escolta...on anava la Victòria tant precipitadament?

Angelina: Ai, la Victòria...! No és pas la d'abans, no. Ha sortit a veure si tenia la nena. Ala carretera, amb la por de que li atropellin. Mira que és patidora! Tant egoista que era abans i ara només pensa en els altres.

Anna Maria: És que l'estima força a aquesta nena.

Angelina: No t'ho pots imaginar. Només viu per ella.

Anna Maria: Ja fa sis anys que la té, veritat?

Angelina: Sí, aquest és el compte, si no m'erro (se senten plors) Però què és això? Què haurà passat? Serà la Florinda? Ai, mare! I si fos la Regineta? Ai, la Victòria! (es disposa a entrar dins, però venen les nenes amb les demés).

ULTIMA ESCENA

Les mateixes, més la Florinda i la Regina (plorant), l'Enriqueta i la Natàlia. Tot seguit la Margarida i aviat la Victòria.

Florinda (al veure l'Anna Maria corre a abraçar-la): Tieta maca!

Anna Maria(id): La meva preciositat!

Enriqueta (a regina): Vaja, no ploris, maca, que no ha estat res.

Anna Maria: Què li passa?

Florinda (anant al costat de la Regina): S'ha espantat una mica, oi? Au, no ploris.

Regina: La mamà em renyarà.

Natàlia: No tinguis por. Ja li explicarem la cosa i no s'enutjarà.

Florinda: Jo et defensaré

Regina: Em sabria tan greu que es disgustés...!

Margarida: Vaja! Si no té importància la cosa! La culpa és d'aquell ximplet que sempre va avalotat amb la bicicleta.

Angelina: Què ha fet alguna raresa?

Margarida: Sempre en fa prou. Si algun dia el puc escometre, n'hi diré quatre de fresques. Això no es fa!

Victòria (pel fons): Filla! Filleta meva!

Regina (corrent als seus braços): Mamà! (L'Angelina, la Florinda i l'Anna Maria formen un grup. A l'altre costat, la Margarida, la Natàlia i l'Enriqueta. Al mig i ben destacades, la Victòria i la Regina)

Victòria (amb reny amorós): Per què marxaves? Quina angúnia que he passat? Oh i plores! (li eixuga els ulls, amb molt amor)

Regina: Un nen m'ha espantat, passant esverat amb la bicicleta.

Victòria (renyanyant-la amb molt amor): Veus el que els hi passa a les nenes desobedients? No haguessis marxat de casa...!

Florinda: Perdoni-la senyora, la culpa no és seva, sinó meva, d'haver-li insistit tant. A ella ja li sabia greu.

Angelina: (a Florinda): I tu, per què l'havies d'exposar a que la renyessin eh? Això no vull que ho facis. (La Florinda resta amb el cap cot)

Victòria (planyent-la): Pobra nena! No la renyis... S'estimen tant...!

Anna Maria (no poguent resistir més l'emoció, diu solemnial): Victòria...Angelina...! No veieu clarament la mà de Déu en aquestes coses? ¿No us diu clarament l'afecte que es tenen aquests àngels com heu de desterrar de vosaltres tota ombra d'antipatia i tenir una relació més oberta i sincera que fins ara?

Angelina: Es què...

Victòria: Però...
(a l'ensems però amb timidesa)

Anna Maria (solemnement): És Déu qui ho vol! És, només, el trencar el gel, com es diu vulgarment. Endavant! Déu ho vol! Que la caritat reini.

Victòria (decidint-se, amb energia): Ja sé que és costós un pas així; però jo que vaig ser la culpable, de donar el pas definitiu per a una reconciliació total. En aquells temps –que sincerament deploro– només donava els fruits amargs de l'enveja. Era just, sí, ben just, el mot d'envejosa que em donaven. Però, ara, per la misericòrdia de Déu, sóc una altra. Aquella Victòria d'abans ha mort. Caigué l'arbre improductiu per a néixer el de la sobirana maternitat espiritual (la Regina) Angelet! Angel meu! (l'abraça fortament i la besa). Tu m'assenyales el camí envers Déu. (la Florinda qui l'obeeix tot seguit). I tu vina maca vina... (i agafant-les per la mà fa que s'abracin). Abraceu-vos. Sempre m´és sigueu bones amigues i que mai l'odi no malmeti el vostre cor. Estimeu-vos sempre. (A Angelina) I ara, Angelina, ací t'ofereixo els meus braços oberts. (Els obre i Angelina hi corre. S'abracen fortament).

Angelina: Victòria!

Victòria: Amiga!

Anna Maria (solemnement): Déu us beneeixi.

Victòria: Anna Maria! Tu ací, també; que el teu perdó m'alcanci en aquesta hora solemnial. (Deixa l'Angelina i obre els braços a l'Anna Maria, que hi corre).

Anna Maria (amb esclat): El meu perdó...i tot el meu cor! (L'anna Maria queda entremig de l'Angelina i la Victòria. Les nenes s'han posat a jugar als seus peus amb uns nins que porten o altra cosa. Diu l'Anna Maria assenyalant a les nenes i tenint després abraçades llurs mares) Ho veieu on ha parat, per la misericòrdia de Déu, la vostra antipatia?

(Deixant l'Angelina i la Victòria, diu, solemnial) Mireu-les! Són el demà amorós que esborra el passat de les rancúnies dissolvents.

Margarida (Que fins ara ha esta callada, com l'Enriqueta i la Nativitat): Aquests àngels han sigut l'esquer de que Déu s'ha servit per a mirar els vostres cors, en lluita sempre fins ara.

Enriqueta (a Natàlia): I tu, què hi dius, eh?

Natàlia (mig ploriquejant): Que aviat semblaré una ampolla esquerdad, doncs m'estic donant compte de que perdo el suc per les escletxes...(eixugant-se els ulls). Alabat sigui Déu.

Victòria (desprenent-se dels braços de l'Angelina i l'Anna Maria): Gràcies senyor per la vostra paternal bondat! Ja no seré mai més l"Envejosa"; ni sembraré els fruits de destrucció de la maledicència i de la calúmnia. La meva vida ja no és un arbre sense fruits de santificació. Ja no serà una cosa erma i sense objecte. (Dirigint els ulls al cel, diu, assenyalant la seva filla i escoltant-se gradualment i acabant amb plor). Aquí teniu Senyor, la meva obra...l'obra de la meva vida! (agafa la seva filla i roman amb ella fortament abraçades) Totes les meves energies per a ella! Per a donar-vos, Senyor, una ànima més! Ha començat la meva redempció. Contra enveja, caritat!! Filla meva1 filla!! Tu em salves!...Ja soc redimida...! redimida!! (Tot aquest parlament, sola, prop del prosceni, destacant, vivament dominadora, la seva figura, sense desfer-se els altres grups. Totes la contemplen dominades, intensament commogudes. Fins les nenes, encara que no la comprenen, observen la seva actitud. Quadre molt viu i solemnial. I va caient el teló pausadament)

FI DE L'OBRA

Miquel Esteve Martí
Vilanova de Bellpuig 31-VII-1951